

ILUSTRATIUNEA ROMÂNĂ

Nr. 5 (ANUL IV)

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA: ZIARULUI „UNIVERSUL”
București, str. Brezoianu nr. 23,25 — Telefon. 13/71. 13/72

Miercuri, 27 Ianuarie 1932

D-ra LILIANA DELESCU, aleasă MISS ROMÂNIA 1932, la concursul nostru de frumusețe

Foto Royal

Marele nostru concurs de frumusețe, pentru alegerea MISS ROMÂNIEI 1932

În dimineața zilei de 17 Ianuarie, Capitala a sărbătorit evenimentul mult așteptat: alegerea Miss României 1932.

Concursul s'a ținut în birourile revistei noastre, anume amenajate în acest scop. Sălile artistic împodobite cu covoare, mărturiseau singure solemnitatea zilei.

Sala juriului era prevăzută cu trei mari reflectoare, care revărsau o cascadă de lumină.

Cu mult înainte de ora fixată, sosesc candidatele, însoțite de rude sau de părinți.

Spre deosebire de concursurile din anii trecuți, au fost admise și invitate numai o parte din concurenți — acelea rămase din severa selecțiune pe care a făcut-o în prealabil, astfel cum s'a anunțat din timp — comisiunea instituită în acest scop. Cu toate acestea, numărul candidadelor admise a fost destul de mare.

Sala rezervată exclusiv Miss-elor devine curând neîncăpătoare.

Concurențele se privesc cu legiti-mă curiozitate, pentru că, fiecare în partea orea să-și cunoască rivalele „de o clipă”. Unele se admiră reciproc; altele comentează în șoaptă coafura uneia, rochia alteia sau frumusețea fizică a celor mai multe.

Una, dintr'o spontană admirație, la vederea unei concurențe, care-și căuta loc, exclamă:

— Ce frumoasă e! Iată o candidată, care va da de lucru juriului!

Un grup de candidate discută în șoapte. Una, ceva mai șireată, trece în revistă, cu coada ochiului, șirurile de candiditate.

Poșetele se închid și se deschid, pentru a oferi tinerelor candidate, micile și inseparabilele auxiliare ale frumuseței: rouge-ul, puful, pudra.

D-ra Liliana Delescu, Miss România 1932 (la expoziția d-nei Cosco)

Zece fără un sfert.

Incepe neastâmpărul tinerelor candidate. Cele mai nerăbdătoare se scoală și pornesc la promenadă pe culoare; apoi se reîntorc mulțumite că „au omorât timpul”. Ultimele minute par secole.

Incep glumele. Atmosfera de mai nainte, devine alta: candidatele devin comunicative, mărlurindu-și impresiile.

— Eu candidez pentru întâia oară — spuse o brună, cu ochii mari, vioi. Nu știu dacă voi ieși sau nu Miss; dar concursul acesta îmi place, astfel cum este organizat: ordine și egalitate de tratament pentru toată lumea.

— Dar juriul este, pe cât se spune, extrem de sever. — interveni o blondă, deabea sosită de la coafor.

— Cu atât mai bine, replică alta, care-și aranja coafura în mica oglințioară de care nu se despărțea: vom avea certitudinea, că Miss România 1932 va fi într'adevăr cea mai frumoasă dintre noi...

— Eu m'aș mulțumi să ies a II-a — spuse o domnișoară cu un superb cap de blondină.

În sala mare a juriului reflectoarele au intrat în funcțiune. Este o lumină de plin soare artificial, care împrumută interiorului ceva feeric.

Rând pe rând, sosesc membrii juriului.

Incep micile „șuete” de glume și de poezieri. Membrii juriului ocupă în cele din urmă fotoliile. Mai lipsesc trei.

În așteptare, se îndeplinesc formalitățile necesare constituirii.

La zece și un sfert, sosesc și ceilalți membri. Juriul este astfel format:

D-nii: Al. Mavrodî, director general al teatrelor; Al. Mincu, Zăureanu, J. Zaharov, Al. Popescu-Necșești, Șt. Brăiloiu, N. Apostolescu.

Juriul concursului nostru de frumusețe. În mijloc, Miss România 1932, d-ra Liliana Delescu

H. Ionescu („Unibersul”); M. H. Georgescu, sculptor și pictor; Burcă, sculptor; Van Saanen, arhitect; Petru Aurel, pictor; S. A. Moisescu, T. A. Teodoru (Ion Tik), „Ilustrațiunea Română”; Zoica Dona, Miss România 1930.

CONCURSUL

Rând pe rând sunt introduse candidatele.

Cea dintâi — o domnișoară drăguță — extrem de emoționată, defilează în fața juriului, inconjoară sala, în timp ce fiecare membru își face notațiunile necesare.

Urmează a doua, a teria....

Examinarea este anevoioasă pentru că fiecare examinează atent.

După ce fiecare candidată a trecut prin fața juriului se procedează la selecționare. Mai întâi 15, apoi 10, 8, 5, 4....

Au rămas patru.

Din rândul acestora, juriul va alege pe Miss România...

Alegerea este destul de grea — candidatele trec în fața juriului pentru a treia, a patra și a cincea oară.

Membrii juriului discută.

Cele patru candidate sunt introduse din nou, pentru ca sculptorii și pictorii să se pronunțe asupra liniilor.

Juriul intră în deliberare....

Se procedează la vot. Votul este secret.

Se despoae scrutinul și rezultatul este următorul:

I. (No. 12), d-ra Liliana Delescu.

II. (No. 44), d-ra Florica dr. Cristorian.

D-ra Liliana Delescu, studentă, domiciliată în București, este proclamată Miss România 1932.

*

La sfârșit s'a servit juriului și Miss României 1932, o gustare.

D-ra Delescu a fost călduros felicitată de cei prezenți.

*

După trecerea primelor clipe de emoție, noua Miss România și d-ra Cristorian, întovărășite de direcția revistei noastre, au pornit către debarcaderul grădinei Cișmigiu, unde aveau loc marile serbări sportive de hockey pe gheață ale „Ilustrațiunei Române”.

O frumoasă primire o aștepta și aci pe Miss România, care a asistat la ultimele probe ale concursurilor, prezidând la oferirea premiilor.

D-ra Liliana Delescu, Miss România 1932, după ultimele fotografii

Ce ne spune d-ra
LILIANA DELESCU,
Miss România 1932

Indată după alegere, felicitând pe noua aleasă, i-am cerut câteva cuvinte pentru cititorii revistei noastre.

Deși încă sub impresia emoției clipeilor, în care i s'a comunicat fericitul eveniment, care-i atribue *titlul* visat de atâtea alte candidate, — d-ra Delescu, extrem de amabilă, răspunde cu destulă promptitudine invitației noastre.

— Sunt doar aleasa revistei dv. și datorez cititorilor ei cel dintâi cuvânt. Cu atât mai mult cu cât și eu sunt o cititoare credincioasă a „Ilustrațiunei Române”....

Trebuie să-mi exprim toată recunoștința acestei frumoase publicații românești, care mi-a dat prilejul să concurez și să obțin acest *titlu de frumusețe* — Miss România — cu care voi concura peste granițe.

Mulțumind selectului juriu, *trebuie să relev condițiunile de seriozitate și de perfectă obiectivitate în care s'a finut concursul.*

CINE ESTE
MISS ROMANIA 1932

— Ne-ar interesa să știm câte ceva despre d-ta și despre copilăria d-tale?

— Mă numesc, cum știți și dv., *Liliana Delescu*, sunt studentă la drept și litere în anul I și locuiesc în București, str. Vasile Lascar 117.

Tatăl meu a fost agricultor în Oltenia și descind dintr'o familie curat românească. Dacă vă interesează și mai mult, v'aș putea spune că descind după mamă, din meamul Buzestilor și al Milcovenilor olteni.

Este linia care vă poate asigura că sunt de esență *pur românească*, dacă țineți cu tot dinadinsul să-mi cunoașteți obârșia.

M'am născut în Turnul Severin acum opt spre zece ani. Clasele primare le-am făcut acolo. Liceul l'am făcut la București, la institutul Moțeanu. Bacalaureatul l'am dat aci și l'am trecut cu distincție. Acum urmez dreptul și literele nu numai pentru a-mi face cultura superioară, dar pentru a îmbrățișa o carieră. Acum am candidat la concurs și am avut, după bacalaureat, a doua mare bucurie în viață...

(Urmează în pag. 6-a)

Foto Royal, Rădulescu, St. Ignat

INCERCAREA

de NINA GUZ

Scoborând scara, Iasimova se întâlnește din nou cu Veaghizin. Trei, sau patru întâlniri într-o săptămână! Probabil, că nu mai erau întâmplătoare: Veaghizin o urmărea. Iuima tinerei femei fu cuprinsă de spaimă.

Pe stradă ea respiră mai în voie. Văzu șiruri de vitrine luminate, mulțimea... și nervii ei încordați se liniștiră. Iasimova o luă pe o stradă laterală întunecoasă, când, deodată, o voce lingușitoare de bărbat rosti:

— Bună seara, Elena Alexandrovna!

Ea nu avu timp să se ascundă, să se strecoare în vre-un gang. Intinse mașina mica și frageda ei mână.

— Unde fugi?

Ea zâmbi. Apoi începu să vorbească:

— Pentru că nu știi ce treburi au femeile? Jurnalele de modă, modificările, ultimele modele...

Aici, — ea arătă cu un gest nedefinit o casă cu etaj — stă o croitoreasă, care are un gust rafinat. Modelele ei nu sunt mai prejos de cele pariziene.

Deodată, Elena Alexandrovna schimbă glasul:

— Și acum mă grăbesc să mă duc spre casă. Ce nenorocire groaznică! Soțul meu e pe moarte. Nu mai e nici o speranță. Zilele îi sunt numărate.

Cuvintele erau triste, dar în ochii ei negri și figura-i nervoasă radia viața.

Veaghizin dădu din cap în semn de compătimire.

— Da, am auzit. Totuși, Elena Alexandrovna, îți cer să-mi îngădui o jumătate de oră. Trebuie să-ți vorbesc.

Iasimova îl privi speriată:

— O convorbire de afaceri? Pentru Dumnezeu; ce idee! Sunt prea proastă pentru așa ceva!

— Da, o convorbire de afaceri, relativă la dumneata și Dimitrie Pecranov.

Ea tremură și cu buzele uscate de emoție întrebă medeslușit:

— Pecranov... Care Pecranov? Nu-l cunosc...

Veaghizin răspunse rece:

— Nu minți! Înțelege că-i o chestiune mai serioasă decât crezi.

Ei parcurseră câteva străzile și intrară într-o alee de plopi. Acolo accentuând fiecare cuvânt Veaghizin spuse cu o voce impasibilă:

— Dau cărțile pe față. Povestea cu croitoreasa e o invenție tipică a femeilor. În fiecare Luni, Miercuri și Sâmbătă, vii în această stradă la amantul dumitale, pictorul Pecranov. E inutil să tăgăduiești. Am dovezii precise.

Iasimova îl privi cu ochii sclipitori de mânie:

— Ce îndrăzneală! Cum îți permiți să vorbești astfel? E o calomnie odioasă!

Apoi înălță capul cu mândrie și continuă provocătoare:

— Și dacă ar fi așa? E treaba dumitale? Cine ești dumneata ca să-mi spravegezi moralitatea?

Veaghizin răspunse liniștit:

— Cine sunt eu? Cel mai imoral, vitios și rău om: dar chiar și un individ depravat de felul meu, are momente de... luciditate.

Atunci — vocea lui trădă o ironie rău ascunsă — cu deplâng nedreptății, suferințele lumii și alte neplăceri ale existenței omenești. Acest fel de altruism e primejdios și mă împinge la fel de fel de nebunii. Sunt în stare să viu într-o seară la sotul dumitale și să-ți spun: „Dragă prietene, tu zaci pe patul de moarte, iar nevastă-ta e în brațele

amantului!“. Nu-i așa, Elena Alexandrovna, aceasta e o rară plăcere: să ai conștiința unei datorii împlinite și să vezi triumful moralei?

Iasimova, cu lacrimi în ochi, șopti:

— Și ce vei câștiga din asta, om rău și mesocotit? Li vei grăbi moartea și mă vei nenoroci, și tot așa și pe iubitul meu.

— Ai uitat, dragă, o împrejurare: vei pierde moștenirea, când soțul dumitale se va convinge de trădare. Vor apare alți moștenitori iar dumneata vei rămâne fără nici un ban, cu un pictor lipsit de talent. Dragostea se va spulbera repede, ca un fluture carbonizat de un curent electric. Iar dumitale, care te-ai obișnuit cu luxul, nu-ți rămâne de cât o singură cale: să devii amante unui bătrân bogat.

Iasimova scoase un geamăt înăbușit.

— Ești un nemernic! Ce rău ți-am făcut?

— Nici un rău. Mi-e milă de dumneata și de aceia am și găsit o so-

— Ascultă, să-ți spun totul. Testamentul e făcut. Eu sunt singura moștenitoare. Vom pleca la Roma... Pecranov va deveni un mare pictor... E visul vieții mele... Fie-ți milă!...

Ea începu să plângă cu hohote.

— Dacă ai iubit vreodată, în numele acestui fior de primăvară, nu mă lăsa pierzării!

El tăcu. Iasimova se ridică brusc și plecă grăbită, strigându-i:

— Du-te la soțul meu, denunțămă, șantajază-mă... Mi-e egal... Dar amanta dumitale n'am să fiu!...

Se inserase. Era aproape ora nouă. Veaghizin răsfoia, nervos, o carte, dar nu putea citi. Literele îi jucau pe dimineața ochilor. Cineva bătu la ușă, timid și nehotărât. În prag

„Te-am iubit!“ se destăinuie el

luție... N'am să spun nimic sotului dumitale, dacă mâine seară, la nouă, ai să vii la mine.

— La dumneata? Pentru ce?

— Ești foarte naivă Elena Alexandrovna. Pentru ce vine o femeie seara la un bărbat? Pentru ce fugi la întâlnirile cu Pecranov? Ca să vezi cum strălucesc stelele sau luna? Astea-s gusturi demodate!...

— Ești un călău! Te urăsc!

— Asemenea lucruri nu se spun unui bărbat și totuși, te aștept.

Deodată, Iasimova îi apucă mâinile și strângându-i-le cu febrilitate, îl imploră:

— Fie-ți milă de mine! M'am măritat fără să iubesc, cu un bătrân bolnav, ca să-mi asigur existența familiei. Am trăit cu el opt ani de chinuri. Ah! Ce desgust mă cuprindea, când se apropia de mine... Și iată, am început să iubesc... Pentru prima oară... Iar dumneata vrei să distrugi totul, să mă ucizi...

Veaghizin răspunse rece:

— Te aștept mâine la nouă.

Iar diavolul ispititor mă chinuia, mă sfășia: „Nu există nimic sfânt... Încearcă... Încearcă...“. Și m'am supus diavolului. Auzi, Elena, răsesele triumfătoare ale satanei? Sătana a invins!

Apoi o luă de mână și o duse la fereastră:

— Privește! Câte femei tinere, frumoase, dormice de viață! Pe fiecare din ele o poți avea cu bani. Dar așa nu te vreau... Pleacă... Nu te mai iubesc!

Din rusește de R. DONICI

Cât a mâncat un om de 70 de ani

Statistica este într-adevăr un lucru frumos... Ea ne dă uneori rezultate uimitoare: în majoritatea cazurilor ne dă indicațiuni curioase. Astfel, d. Jean Louis Doumont ne arată cât mănâncă un om, nu prea mănecios, în viață. E înspăimântător!

Un om ajuns la vârsta de 70 de ani a absorbit de la naștere, peste 20 vagoane cu alimente, adică garnitura completă a unui tren.

Veți exclama:

Imposibil!

Nu-i deloc imposibil. Într-adevăr, consumația alimentară a unui om se poate evalua din copilărie până la bătrânețe, la 3200 gr. pe zi, în medie.

Un vagon cu alimente are în mijlociu patru tone și trenul întreg optzeci de tone. Ori, dacă înmulțiți cele 25.550 zile cu 3200 gr., veți ajunge la un total de 81.760 kgr.

Mai trebuie să remarcăm că statisticile constată că alimentația solidă și lichidă a marinamilor, soldaților, muncitorilor și a persoanelor ce săvârșesc o muncă fizică intensă atinge zilnic 4 kgr. jumătate. Acela care în 70 de ani n'a înghițit decât 80 de tone, nu e decât un consumator obișnuit. Și el a găsit mijlocul să înghiță o cantitate de alimente echivalentă cu 1326 ori greutatea corpului său.

Citind aceste cifre, ești mai puțin uimât de cele 17.915 vaci „de Pontille și Brehemond“ care au fost comandate pentru a-l alăpta pe Gergantua.

Pentru calmarea valurilor

Se știe că uleiul, sau orice altă substanță vâscoasă, împrăștiată la suprafața mării, împiedică formarea valurilor în aceste locuri. Este chiar sigur că toate obiectele plutitoare, în mase compacte la suprafața apelor, produc același rezultat.

Această proprietate a corpurilor plutitoare a fost de curând aplicată la construirea unei rețele plutitoare cu care se vor putea îmbrăca vapoarele atunci când marea e furioasă, și care se mai poate extinde la locurile periculoase.

Încercările făcute cu rețeaua plutitoare, care se mănuește ușor, și nu împiedică drumul, fiind și ușoară (120 gr. pe metru pătrat), au dovedit că ea calmează valurile tot atât de bine ca uleiul, fără a avea neajunsurile acestuia.

Într-adevăr, stratul de ulei răspândit pe mare, o face foarte periculoasă pentru navele ce vin după bărcile care au fost apărute prin acest mijloc, — și, pe de altă parte, în cazul când furtuna ține mult timp, stratul de ulei nu mai este practicabil.

COZONACI FRUMOȘI
FĂINĂ DE AUR HERDAN

ECRANUL

INGERUL ȘI DEMONUL

Fluerul asistentului de regie răsună prelung în studio. Pauză. Artiștii, figuranții, tehnicienii și mașiniștii se îndreaptă spre cantină.

De fapt sunt trei cantine în studiourile din Movietone City, orașul vrăjit al filmului sonor: pentru marile vedete, pentru interpreții rolurilor episodice și pentru lucrătorii studio-ului. În această din urmă cantină vin și figuranții de rând. Citadela filmului păstrează cu gelozie ierarhia... O stea de primă mărime nu poate sta alături de un artist oarecare, precum nu poate sta nici „figurantul inteligent” lângă figuranții cari joacă numai în scene de masă.

Cele trei cantine din Movietone City sunt perfect de bine distincte, fiecare cu alt aspect cu altă clientelă. Au însă un lucru comun: disociuțiile. Atât marea vedetă, cât și micuța figurantă știe să bârfească, să debăteze ultimele cancanuri... De multe ori din simple discuțiuni se ivesc adevărate scandaluri și se întâmplă ca două dintre cele mai mari stele, să se părăiască, întocmai ca două fete din mahalaua Hollywoodului, piătite cu câțiva dolari, spre a face figurație.

Există însă o vedetă la Movietone

City, care n'a ajuns încă miciodată la pâruială. Camarazii din studio au poreclit-o „Ingerul din Hollywood”, inspirându-se poate și din titlurile primelor ei filme de succes: „Ingerul străzii” și „In al șaptelea cer”. Cu toate acestea „Ingerul din Hollywood” a jucat și în „Patru Draci”, fiind chiar dansa, în ciuda angeliceii ei figuri, unul din cei patru diavoli... Credem că știți acum cine este acel „Inger din Hollywood”: Janet Gaynor, vedeta cu chip de fetiță nevinovată.

Există însă tot în aceste studouri altă stea, o spaniolă importată din... Franța, care dacă ar auzi fraza de mai sus, ar striga: „Caramba! Eu sunt preferata studiourilor!” și ar da o farfurie în cap, aceluia care ar fi îndrăznit să vorbească așa despre colega ei. Dar regisorii apreciază temperamentul vedetei, iar publicul deasemenea, iată de ce a fost adusă din Europa de direcții studiourilor și i se jartă toate farfuriile și paharele sparte. Gurile rele afirmă, că direcția studiourilor a dispus ca toate cioburile rezultate din manifestările de temperament ale inflamabilei vedete, să fie adunate, cu scopul de a fi înărebuinate la obținerea unor a-

Conchita Montenegro

Foto Fox

Janet Gaynor

numite efecte sonore în cursul filmărilor: prăbușiri de case, explozii, cutremure, etc., etc.

Tot gurile rele, cari se simt atât de bine în cantină, au poreclit pe înflăcărată spaniolă: „Demonul din Hollywood”, însă nimeni nu îndrăznește să pronunțe aceste trei cuvinte față de Conchita Montenegro, (aceasta este numele adevărat al demonului).

Conchita a debutat în viață ca dansatoare. La Paris, în studiourile Pathé-Natan, cari pe atunci aparțineau încă societății „Cinéromans-Films de France”, a jucat în primul ei film: „La femme et le Pantin”. Jean Sappène, directorul ziarului „Le Matin”, care în vremea aceea era totodată șeful marelui societăți de filme franceze, a descoperit-o pentru film. După inovația cinematografului sonor, Conchita fu angajată de americani, spre a juca în filmele vorbite în spaniolește. Curând Conchita obține un angajament de „star” la Hollywood și astfel „demonul” deveni camarad de studio cu „Ingerul din Hollywood”.

Lucru ciudat însă, Janet Gaynor și Conchita Montenegro sunt cele mai bune prietene din studio. La cantină sunt întotdeauna împreună și se înțeleg de minune. Janet este atât de blândă atât de bună, încât miciodată nu se ivește o neînțelegeră între cele două stele. Janet, adevărat Inger, este singura vedetă, cu care se poate înțelege „demonul”.

CINEFILE

* Un tânăr figurant de studio își reclamă salariul său:

— Mi se promisese 100 de fr., pentru ca să strig: „Trăiască mireasa”.

— Ei bine, i se răspunse, și s'a dat 100 de fr., pentru că ai strigat: „Trăiască mireasa!”.

— Da, dar eu am strizat de două ori.

* Maurice Chevalier și Marlene Dietrich, ca oameni bine echilibrați, nu sunt nici unul nici celălalt superstițioși.

Cele două vedete populare ale Paramountului au primit în aceeași zi, el 400 de scrisori, ea 580, constituind ceea ce se numește „un lanț”. D-vs. știți bine, că aceste scrisori trebuiesc transmise la 7 persoane, cari, la rândul lor le vor trimite fiecare la alte 7 victime și așa mai departe, încât formează un cerc ce se lărgește la infinit.

O amenințare tainică planează de obicei, se zice, asupra aceluia care se sustrage dela această datorie.

Fără să se turbure o singură clipă, Maurice, ca și Marlene Dietrich, pe cari fantasmile nu-i împiedică de loc de a dormi, au distrus faimoasa înlanțuire, abținându-se de a o transmite mai departe.

Să vedem ce li se va întâmpla!

* Charles Carson, care turnează un rol important în „Domnul Albert” pe care Karl Anton o pune la punct, este un bun amic al lui Bernard Shaw, căci el a interpretat numeroase piese în Anglia.

UN COZONAC HERDAN 30 LEI
SPLENDID

Ce ne spune domnișoara Liliana Delescu, MISS ROMÂNIA 1932

(Urmare din pag. 3-a)

— Dar cine v'a îndemnat să concu-
răți?

— Drept să vă spun, domnul Mau-
rice de Waleffe.

— Domnul de Waleffe?

— Da. Acum câțiva ani, când a
fost în țară, a participat la un

vine pământul și datina strămoșeas-
că... Conacul bucuriilor și nebu-
niilor mele de copil sburdalnic și
răsfățat...

CAND AVEAM 5 ANIȘORI

— Dar vre-o amintire mai impresio-
nată, care v'a rămas în minte...

— Câte nu mi-au rămas în minte...

savant—nu putu să explice boala...
Până când, într'o zi, i-am mărturi-
sit tatei isprava... M'a dojenit, și din
ziua aceea aveam la dispoziție un
cal, cu care rătăceam toată ziua pe
meleagurile noastre...

Mama mi-a povestit în urmă, că
această predilecție o aveam chiar
când aveam câțiva anișori, și când
ai casei, ca să-mi facă bucurie, mă
plimbau pe spinarea măgărușilor. În
timpul ocupației, un neamț, plimbân-
du-mă pe măgăruș, s'a pomenit cu
o copită, pe care desigur a ținut-o
mintă multă vreme.

Am și o fotografie din vremea
aceia, care pentru mine este... o amin-
tire istorică. Sunt călare pe măgă-
ruș și sunt în tovărășia prințului
von Fürstenberg... Am să v'o dau s'o
publicați — dacă credeți că pre-
zintă vre-un interes.

CAND MA JUCAM DE-A MISS-A...

— Dar vre-o amintire din școală?

— Ca orice fată, care a trecut
prin liceu, am destule... Dar vă voi
povesti una care are o legătură și
cu concursul dv...

Eram în liceu... Intr'o Sâmbătă,
aveam ultimele ore libere. Trebuia

să citim singure un text, să discu-
tăm și să ne spunem, rând pe rând,
părerea sub privegherea cestorei
noastre...

Una dintre colege propuse însă...
în prealabil, o oră de recreație, de
joacă...

Călare pe măgăruș...

concurs de frumusețe al „Universu-
lui”. Printre spectatori mă găseam
și eu. D-sa m'a relevat dintr'un grup
de fetițe și cum mi-am manifestat
dorința de a concursa, mi-a spus :

— Ești prea mică și ai părul tuns.
Lasă-l să crească. Și când vei crește
mai mare să concurezi pentru că...
ai ceva de Miss... Atunci vei ieși cu
siguranță Miss România.

Și profeția d-lui Maurice de Wa-
leffe s'a împlinit.

V'am spus deajuns ?

— Încă nu. Oboseala și emoția
concursului v'ar îndreptăți să ne
cereți odihna la care aveți tot drep-
tul. Dar cititorii noștri, ca și noi,
vor să știe ceva și din copilăria
dv... Ne-ați putea spune ceva?

— Dacă trebuie să povestesc, voi
povesti.

Și Miss România, adunându-și
gândurile, o clipă respirate de fră-
mântarea concursului, începu cu vo-
cea armonioasă, cristalină...

— Am deschis ochii neștiutori pe
acele minunate plaiuri olteneste, ca-
re mi sunt și astăzi în minte. Am cres-
cut la țară pe moșiile pe care le
plugărea tatăl meu, lângă conacul
care mi-a fost leagăn și altar. Am
respirat din adânc poezia pământu-
lui strămoșesc cu ale cărui bucurii
și necazuri mi-am împletit cei mai
frumoși ani ai vieții... Am trăit via-
ța minunată a câmpiilor înverzite,
a lanurilor îmbelșugate, a pădurilor
vrăjite, sub soarele fierbinte al pla-
iurilor olteneste, sburdalnică, în ne-
mărginita libertate pe care deabea
acum, încâtușată între zidurile ora-
șului, o pot prețui...

Anii copilării...

Anii conacului nostru în care
mi-am legănat primele visuri; în
care am cunoscut primele bucurii;
în care am crescut în acea atmos-
feră de viață curat românească cu
obiceiurile și cu frumusețile ei; anii
conacului — anii copilăriei mele...
În depărtarea amintirii — sunt anii
de atunci — îl văd strălucind de
bucuriile pe care numai eu le gus-
tam, le înțelegeam cum știu copiii
să le guste...

Îl retrăesc și acum în minte, la o
râscruce de drum oltenesc, cămin
de plugar, care oînstea cum se ou-

Dela 4—5 ani eram o bună călăreață.
Vai de bietele animale! Măgăruși,
câini, viței, cai, îi fugăream, călare,
cât îi țineau picioarele...

Odată am călărit un vițel frumos,
ca o litografie de șocolată elvețiană.

Seara vițelul căzu grămadă în
grajd. Tatăl meu și îngrijitorul vi-
telor n'au putut descifra enigmatică
boală de care suferea vițelul... Bie-
tul animal, multă vreme nu s'a pu-
tut ridica pe picioare.

Nici veterinarul — un roșcovan

Intre doi și trei ani

— Să facem un concurs de fru-
musețe, fetelor...

Toate izbucnim în cor :

— Să facem ! Să facem !

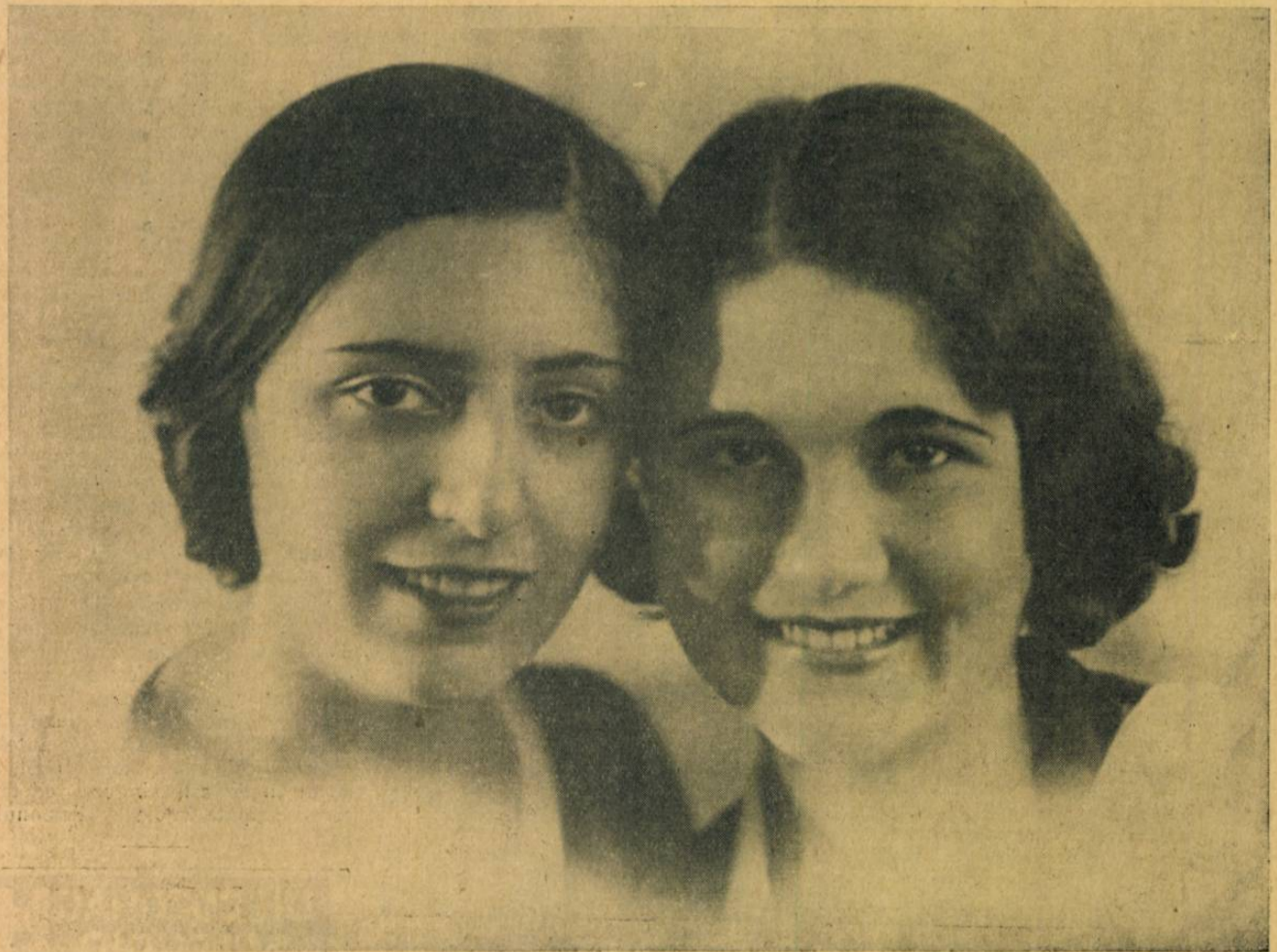
Cestora noastră, o fată bună și
blândă, conveni la această... recrea-
ție, și imediat juriul fu alcătuit. M'am
ales *presidentă*... M'am suit pe ca-
tedră, înconjurată de juriu și am
procedat la alegere...

Am ales cum am putut, pe cele
mai frumoase... Ba chiar ne-am și
fotografiat cu aparatul unei colege...

Dar rezultatul... a produs, cum
era și firesc, nemulțumiri. De aci
un sgomot infernal. Un vacarm în

Când mă jucam de-a... Miss-a
într'a V-a de liceu

Stânga : D-ra Liliiana Delescu, Miss România 1932; Dreapta: D-ra Floricel dr. Cristorian, clasificată a II-a
la concurs
Foto Rădulescu

mijlocul cărui caetele sburau, ca frunzele luate de cicon, călimările dansau, ghiozdanele slujeau drept mingi...

Am primit o pedeapsă destul de severă : și Miss-ele, și juriul, și candidatele... O țiu și astăzi minte. Atât de bine, încât mai adineaori, când mă examinați, mi-a străfulgerat prin minte scena... concursului din școală cu toate peripețiile și m'am gândit atunci cât e de greu... să fii judecător.

Cine ar fi putut crede atunci că într-o zi, voi participa la un concurs veritabil și că, ceva mai mult, voi reuși chiar Miss România ?

MISS ROMANIA, POETA

A doua zi Miss România veni la redacție să ne aducă fotografiile făgăduite.

— Am obiceiul să mi țin fagăduiala ; iată-mă am venit cu „documentele...”

Și Miss România întinse un vraf cu fotografii mărunte, „amintiri” din copilărie...

D-ra Liliانا Delescu părea cu totul alta.

În sbuciumul emoțiilor, desigur Miss România părea în ziua concursului oșobită. Acum s'a recules. Deabia acum frăgezimea chipului

desprins din linii atât de fine, apare în toată splendoarea ei.

N'am înțeles, în ajun pentru ce, între atâtea frumuseți feminine, d-ra Delescu se degaja, hotărît cu un aer aparte; un aer de discretă distincție, nobleță, un farmec suveran care unea finețea și frăgezimea chipului cu acea umbră de ușoară melancolie care umezește ochii ei mari, de un verde închis.

Acum am descifrat enigma. Pe deasupra frumuseții pur românești, cineva i-a strecurat ceva din măreția tainei ochilor de madonă: o mistică împerechere de bunătate, blândete, înțelegere și iubire profund omenească...

Desigur Miss-a noastră trebuie să gândească mai mult de cât gândesc fetele la etatea ei : și dincolo de perdeaua ochilor, mintea trebuie să frământa gânduri altele decât frivolitățile vieții de toate zilele...

— Am auzit, domnișoară, că ai scris și poezii...

Miss avu un moment de ezitare. Apoi, răspunse cu oarecare reticență :

— Am scris și scriu. Dar deocamdată nu public nimic. Mă formez, cetînd și recitînd minunatele lucrări ale poezilor noștri... Știu eu dacă într-o zi voi putea publica poezii bune? Nu știți că românul... se naște poet?...

Cititoarea noastră...

— Aveți ceva scris de dv. ?
— Da. Uite caetul cu ultimele mele versuri. Dar vă rog să nu publicați, pentru că socot că nu pot compare încă în fața publicului — marele judecător.

*
Am răsfoit în urmă caetul Miss-ei noastre. Un caet în dare și-a adunat gândurile prinse între vis și viață. Încercări din care se desprinde destul de limpede o fire simțitoare predispusă la vis și poezie...

Iată un fragment „din taina ochilor” :

Te-approii lângă mine
Și mi spui vorbe cumînți ;
Dar nu mă ncred în tine
Eu știu că tu mă minți !

Tu ai doi ochi albaștri
Ce mă privesc mereu ;
În ei eu văd doi aștri
Pe care-i mint și eu !

Vorbînd de „smeul” din poveștile noastre :

Toți te goneșc... și fetele [ricoase
Un fir de busuioc își pun în sân;
La foc, în basme lungi și min-
[cinoase,
Te pomenesc cum ești... urât și
[spân.

Când sângele țâșnind pe nări și
[gură,
Te năbușe.... și-e sete.... și ai orea
O picătură, doar o picătură
De apă, cine, cine să ți-o dea?

Se veselesc cu toți când te gonește
Un Făt-frumos, din loc în loc
[mereu;
Și nimeni în izbânda-i nu găsește,
Că nu fu singur, cum fu bietul
[smeu.

Căci lui i isar în ajutor de-odată
Și zânele, și paserile, toți.
I-a cucerit cu chipul lui de fată,
Cu glas dulceag, pe ceata de netoți.

Și nu nțeleg... ce pot avea cu
[tine,
Sărmane smeul! Cu tine ce-or avea?
Ce vină ți-au găsit sărman străine,
De toți ridică piatra ca să dea ?

In redacția revistei, Miss România pozează pictorului nostru, Petru Aurel

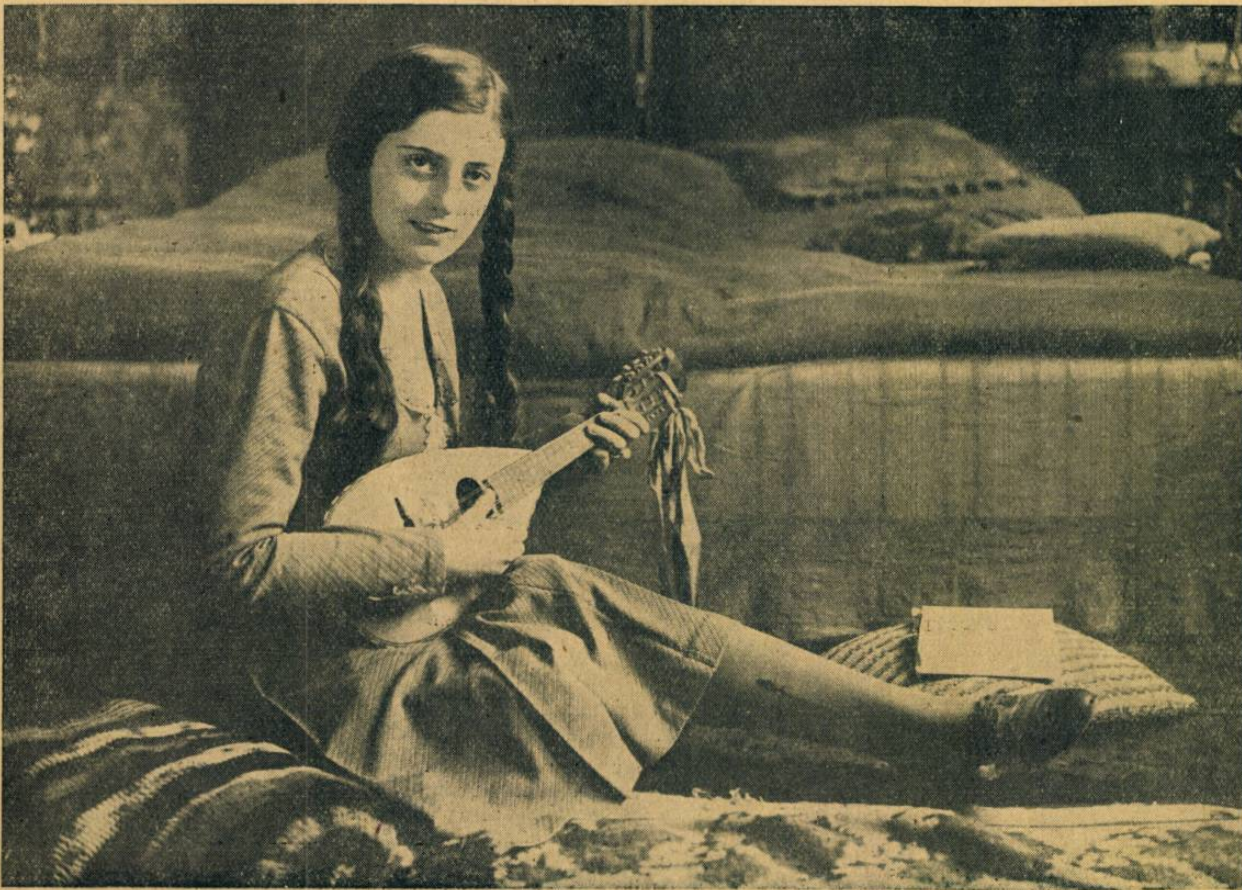

Foto Norland și St. Ignat.

In ceasurile libere, Liliانا își fredonează visurile...

O actriță celebră: ADRIANA LECOUVREUR

după FUNCK BRENTANO

Adriana Lecouvreur ne-a lăsat, cu Champmeslé, Clairon și Rachel, unul din cele trei sau patru nume cele mai celebre ale teatrului francez cel puțin privindu-l din punctul de vedere al gloriilor feminine. Ea a datorit această glorie persistență, nu numai talentului, făcut din emoție și falesc și care a reinnoit dicțiunea pe scena franceză, îndepărtând-o de cântecul declamatoriu, pentru a o reduce la limbajul natural, — ci și împrejurărilor așa de ciudate, sau așa de dramatice, cari au marcat debuturile carierei și sfârșitul vieții sale.

Adriana s'a născut la 5 Aprilie 1692, într'un sătuleț din regiunea Champagne, numit Damery, pe care tatăl său, lucrător pâlărier, nu întârzie să-l părăsească pentru a se duce într'o localitate vecină — mai importantă — Fismes. Fetita avea zece ani când părinții săi o aduseră la Paris, unde se instalară în Rue des Fossés-Saint-Germain-des-Prés, nu departe de Comedia Franceză, stabilită pe vremea aceea, în strada denumită actualmente „rue de l'ancienne Comédie”.

Ceeace urmează e demn de cea mai mare atenție. Adriana nu atinsese încă paisprezece ani, când o trupă de comediani amatori se formă în vecinătatea pensionului în care o însoțiseră părinții săi. Artiștii își stabiliseră sediul lor social în josul străzii Pérou, la un băcan, unde repetau piesele pe care trebuiau să le joace, și ce piese! marele repertoriu al tragediei și al comediei clasice. Reprezentația de debut se compunea din *Polyeucte* de Corneille, urmată, după obicei, de o mică piesă veselă, *Doliul*, de Thomas Corneille, celebru prin rimele pe care le împrumuta printr'o gaură în tavan, fratelui său mai mare, care locuia în etajul de deasupra lui.

Rolul principal din minunata tragedie, acela al Paulinei, era deținut de mica noastră Adriana, în vârstă de treisprezece ani și jumătate. Succesul a fost atât de mare, încât d-na Du Gué, care ocupa un hotel somptuos, în strada Garancière, și care avusese cunoștință de eveniment, voi ca o nouă reprezentație a aceluiași spectacol să fie dată la ea, publicului ales, strălucit și elegant, format din relațiunile sale. Tinerii noștri amatori nu dispuneau de costume clasice: se îmbrăcară deci după moda timpului. Adriana împrumută, pentru a fi mai frumoasă, o rochie de la camerista d-nei, care se potrivise din fericire, cu talia ei micuță. Și aci, dimineața publicului celui mai marcant și mai delicat, succesul se arată încă și mai mare de cât prima oară. Mica Adriană se arată, în personajul Paulinei, de o emotivitate și de o sensibilitate care făcură să curgă lacrimile; în ce privește pe tânărul actor care juca rolul lui Sévère, el zise cu multă emoție și convingere mai cu seamă versul *Susține-mă, Fabiane*.

După aclamări nesfârșite, se pregăteau să joace mica piesă veselă, *Doliul*, pentru ca să usuce în răs lacrimile răspândite de atâția ochi frumoși, când casa d-nei Du Gué fu invadată de-o bandă de portărei, trimiși de Comedia Franceză, care aveau un privilegiu ce-i asigură, la Paris, monopolul repertoriului său. Mica trupă de comediani își luă ca-trafusele.

*

E ușor de închipuit zgomotul ce provocă această întâmplare la Paris. Starețul cel mare dela Vendôme, care și exercita autoritatea asupra închisorii Templului, unde portăreii Comediei nu puteau să aibă acces, chemă la sine minunata trupă, și *Polyeucte* și *Doliul*, jucate de Adria-

na și camarazii săi, atraseră un public pasionat.

Aceste debuturi ale Adrianei sunt demne de luat în considerație, nu numai fiindcă revelează darurile naturale ale viitoarei mari tragediene, ci fiindcă ne arată cât de mare influență avea în acea vreme teatrul clasic, Corneille. Racine: sub figura Paulinei, o copilă de paisprezece ani, îmbrăcată cu o rochie împrumutată de o cameristă, atrăgea mulțimea, deșteptă entuziasmul, făcea să plângă toți ochii!

Adriana, după mărturisirea contemporanilor, abandonă, jucând tragediile clasice, cântecul declamatoriu, care devenise tradiție; ea îl abandona pentru expresiunea naturală și sfâșietoare a sentimentelor mișcătoare sau sublime, pe care le scriseră poezii.

cauză, în contra comediei: de unde și zvonul care se răspândi, printre contemporani, că sârmana Adriana ar fi murit otrăvită, părere împărtășită, încă și în zilele noastre, de numeroși scriitori, și care a inspirat pe romancierii și autori dramatici.

Iată povestea după documente autentice:

Suntem în 1730: Adriana e în al treizeci și noua an al vieții. Un oarecare abate Bouret, miniaturist de profesie, cocoșat, urât la față și destul de sărac, era pasionat de teatru și frecventa Comedia. Adriana, cu jocul ei sublim, îl entuziasmă. Dar cum să ajungă până la ea? Se prefăcu că are să-i reveleze un secret, care ar interesa însăși viața ei. Adriana, informată, mișcată, ceru să-l vadă. În prezența tragedienei, aba-

depuse în secret în fundul boschetelor din Tuilleries, de unde trebuia să se ducă să le ia el, pentru a otrăvi pe Adriana: cea mai de necrezut, barocă și fantastică mașinație ce se poate concepe.

*

Adriana, cam emoționată, își consultă prietenii, de arată scrisorile destăinătorului, repetă spusele lui: Bouret, arestat, închis la Saint-Lazare, apoi la Bastilia, fu eliberat, arestat din nou: în primele interogatorii, persistă în declarațiile sale, apoi trebui să le retracteze, să mărturisească adevărul. Însă scandalul devenise formidabil; personalitatea mareșalului de Saxa, și a ducesei de Bouillon, situația Adrianei, numeroșii săi prieteni, între cari se găseau cele mai mari nume ale literaturii, cu Voltaire în cap, această rivalitate dintre o damă din cea mai mare lume, de cea mai înaltă noblețe, și această regină a teatrului: era în asta tot ce trebuia pentru a alimenta o cronică scandalosă și pasionantă.

Și iată că, în mod subit, după ce jucase, Miercuri 15 Martie 1730, pe Jocaste în *Oedipe*, de Voltaire, și pe Hortansa în *Florentinul*, celebra artistă este răpusă de o violentă inflamație de intestine. Strigătele începură. Se făcu autopsia corpului: nu se găsi nici-o urmă de otrăvire.

Voltaire, în brațele căruia Adriana își dăduse sufletul, și care asistă la autopsie, declară în mod formal că nu există nici un fond pentru zvonurile răuvoitoare ce se răspândiseră. Însă el nu și convins contemporanii; mai cu seamă, nu convins posteritatea, care dorește, pentru poezii, romancierii și autorii săi dramatici, versiunile cele mai romantice și cele mai misterioase.

Sainte-Beuve a atras atenția că ducesa de Bouillon n'ar fi îndrăznit să pună să otrăvească pe Lecouvreur, atunci când se găsea în mod public sub o asemenea acuzare.

Sănătatea Adrianei era, de mulți ani, foarte precară, și, de un an, starea i-se agravase. Însfârșit, tipul acestui abate Bouret era foarte frecvent pe vremea aceea, în care mijloacele de investigație ale medicinei legale erau încă embrionare. Se numea această categorie de delieventi: „falșii părași”

Istoria abatelui Bouret acuzând pe ducesa de Bouillon, pentru a-și face un acces pe lângă Adriana Lecouvreur, e aceea a lui Latude acuzând pe Maurepas, pentru a parveni până la marchiza de Pompadour. Din zelul pe care-l arătaseră acești domni, sperau să tragă tot felul de recompense.

Refuzul înmormântării de care s'au lovit rămășițele pământești ale Adrianei, conform ideilor timpului, idei răspândite pretutindeni, au zmulș lui Voltaire una dintre cele mai mișcătoare protestări ale sale.

De cum nu mai e, o socotiți criminală?

Ea a fermecat lumea și voi o pedepsiți pentru aceasta?

trad. de Del.

Căsătorii numai cu certificat medical

Parlamentul statului Indiania, din America, a făcut o lege, care stabilește, că toți bărbații, cari voesc să se căsătorească, vor fi mai înainte examinați de un doctor, — și acei-lora, cari vor avea boale rele și molipsitoare, sau care se pot transmite la copii, nu li se va permite căsătoria.

Adriana Lecouvreur, una din cele mai mari artiste ale Franței

Deasemenea ea fu cea dintâi care atașă mare importanță jocului partenerilor săi, cu cari se juca în strânsă concordanță: niciodată înaintea ei nu se practicaseră într'un chip așa de viu erta scenelor mute, nici nu se dăduse un atât de palpitan ecou spuselor și jocurilor celorlalte personaje în scenă.

Ceeace mări cu repeziune reputația sa, fu distincțiunea întregii sale persoane, farmecul vorbirei, noblețea sentimentelor sale. Ea transformă nu numai jocul artiștilor în teatru, ci și rangul artiștilor în societate. Ea fu cea dintâi artistă dramatică, ce, în Franța, frecventă cucoanele din lumea mare, le primi la ea, la masa ei, și fu admisă în saloanele lor.

Însfârșit, Adriana Lecouvreur a rămas celebră prin sfârșitul ei tragic, împrejurările misterioase care au înconjurat moartea ei și refuzul opus de cler de a fi înmormântată într'un cimitir.

Adriana concepu pentru mareșalul de Saxa, ilustrul învingător de la Fontenoy, o admirație entuziastă, admirație împărtășită cu o mare și nobilă damă, ducesa de Bouillon, care ar fi căpătat ciudă din această

tele se găsi foarte buimăcit „neavând nimic să-i spună”, cum o și mărturisii mai pe urmă. Cum Adriana îi punea tot felul de întrebări, el făcu însinuări despre o primejdie ce ar pândi-o, dar că nu poate să pronunțe nici-un nume — și nu fără motiv, căci nu cunoștea nimic din viața ei.

— N'am să mă tem de nimic și de nimeni, continuă Adriana, dacă nu de casa de Bouillon și de Operă.

— Nu, zise abatele, n'am să nimesc pe nimeni.

— Nu mă tem decât de ducesa de Bouillon, repetă comediana.

Abatele își luă ziua bună.

„Rețin numele ducesei de Bouillon, pentru a mă servi de el”, — își zise abatele.

Și după aceasta, Bouret imagină o poveste de tentativă de otrăvire, cea mai complicată și cea mai de necrezut, în care el ar fi fost amestecat, ca personajii mascate, întrevederi misterioase în locuri întunecoase, pachete de pastile otrăvite,

SILUETĂ IDEALĂ
GRISINE HERDAN

Echipa feminină de hockey a T. C. R-ului se antrenează la Oteteleşenu

Marile concursuri de hockey și patinaj ale revistei noastre

Marile serbări ale revistei noastre depe patinoarul debarcaderului Cismigiu, s'au desfășurat într-o atmosferă de cămaraderie și sportivitate, înregistrând un succes desăvârșit. Mii de spectatori și patinori au ținut să asiste la întrecerile anunțate, manifestându-și simpatia pentru „Ilustrațiunea Română” și „Universul”.

Serbările au decurs sub auspiciile Federației române de sporturi de iarnă. Organizarea n'a lăsat nimic de dorit, oferind un program interesant și amuzant.

Dela ora 8½ dimineața, publicul începuse să afleze înspre debarcader, încât, la un moment dat, cei ce n'au mai avut loc s'au înghesuit pe malurile lacului și pe pod, pentru a nu pierde vre'o fază a interesantelor probe.

Juriul a fost format din d-nii : Neagu Boerescu, căpitan-instructor Sebastian Chinie, dela O. N. E. F., F. Fulga, Canelia, Cristescu.

Programul concursurilor s'a început cu disputarea matchului de hockey pe gheață, între echipele cluburilor sportive : „Viforul-Dacia” și „Sportul Studentesc”. Fazele emoționante ale jocului au dus până la urmă la victoria cu 2—0 a „Sportului Studentesc” asupra echipei adverse, cucerind astfel trofeul zilei o splendidă cupă, oferită de revista noastră. Jocul a fost condus de d. Aslan, președintele comisiei de hockey pe gheață.

Concursul de viteză : copii

Concursurile de patinaj au fost foarte animate, și populate de numeroși participanți. La întrecerile de viteză, plecarea era dată din fața debarcaderului.

Patruzeci de copii s'au înscris la turul de 350 m., disputându-și cu îndârjire întâietatea. Au sosit în ordine : Costescu Ion, Paconie Bonifaciu și Carasso Albert.

Acceaș voce-bună domină între cerea fetițelor, cari se clasează astfel : Doina Rambella, Coletta Missir, Marieta Bercovici.

Juniorii aleargă pe 750 m. soșind în următoarele ordine : Anton Demaxos, Petruș Iliescu, Gh. Pavelanu.

Viteza-semiori îl aduce în câștigător pe Paul Anastasiu, urmat de Scarlat Sari și Const. Popescu.

Tot Paul Anastasiu își însușește și marea cursă de fond (3.500 m.), urmat de Constantin Popescu și Scarlat Sari.

După terminarea acestor probe, publicul a făcut cerc în jurul patinorilor, cari executau cu grație și siguranță diferite figuri. Perechea cea mai interesantă, care a stârnit entuziasmul celor prezenți : d-ra Tîmcik și d. Eisenbeisser, a făcut piruete, dansuri și acrobații, nemăvăzute la noi.

Dintre ceilalți, s'au remarcat Ștefan Dumitrescu, Corneliu Dimitriu și Leibovici.

În timpul efectuării acrobațiilor și-au făcut apariția Miss România 1932, aleasa „Ilustrațiunii Române” : d-ra Liliانا Delescu; și cea de-a doua aleasă, d-ra Florica Cristorian. După ovațiunile publicului prezent, alesele noastre au luat loc în mijlocul juriului, asistând la săriturile îndrăznețe peste o masă și două scaune, efectuate de doi săritori de egală valoare : d-nii Mingel și Stoescu.

După aceea d-ra Delescu, noua „Miss Românie” a prezidat la împărțirea premiilor, înmânând cupa noastră echipei învingătoare la hockey.

Serbarea a luat sfârșit în strigătele echipierilor și ale publicului asistent :

„Trăiască „Ilustrațiunea Română”
„Trăiască „Universul !”
„Trăiască Miss România 1932”.

Juriul, având în mijloc pe Miss România

Revista noastră, încântată de frumosul rezultat sportiv înregistrat, mulțumește tuturor acelor cari au contribuit la desăvârșitul succes al zilei.

Klabund și ochelarii

Poetul Klabund fiind întrebat de un prieten „de ce doarme cu ochelarii pe nas”, a răspuns :
— Sunt foarte miop, și aș vrea să văd ce visez.

Din viața lui Schopenhauer

Filozoful Schopenhauer, ca student, purta întotdeauna o redingotă lungă. De obicei era tăcut, dar când vorbea nu tolera să fie întrerupt.

Intr'o zi, vrând să explice, unui prieten, teoriile lui Kant, în focul discuției prietenul a observat că scrumul dela țigara lui Schopenhauer căzuse și-l făcuse o gaură în pulpana redingotei. Prietenul vrând să-i atragă atenția, Schopenhauer i-a strigat : „Te rog, să nu mă întrerupi, când vorbesc !...” — și și-a continuat explicația.

La sfârșit, prietenul i-a atras atenția : „Bine că ai isprăvit, că iată cum ți s'a ars redingota...”

— Ce-are aface ? i-a răspuns Schopenhauer. De un sfert de ceas văd cum îți arde pardesiul, lângă sobă. Ei bine, te-am deranjat eu cu ceva? Nu te-am lăsat să ascuți în toată liniștea ?

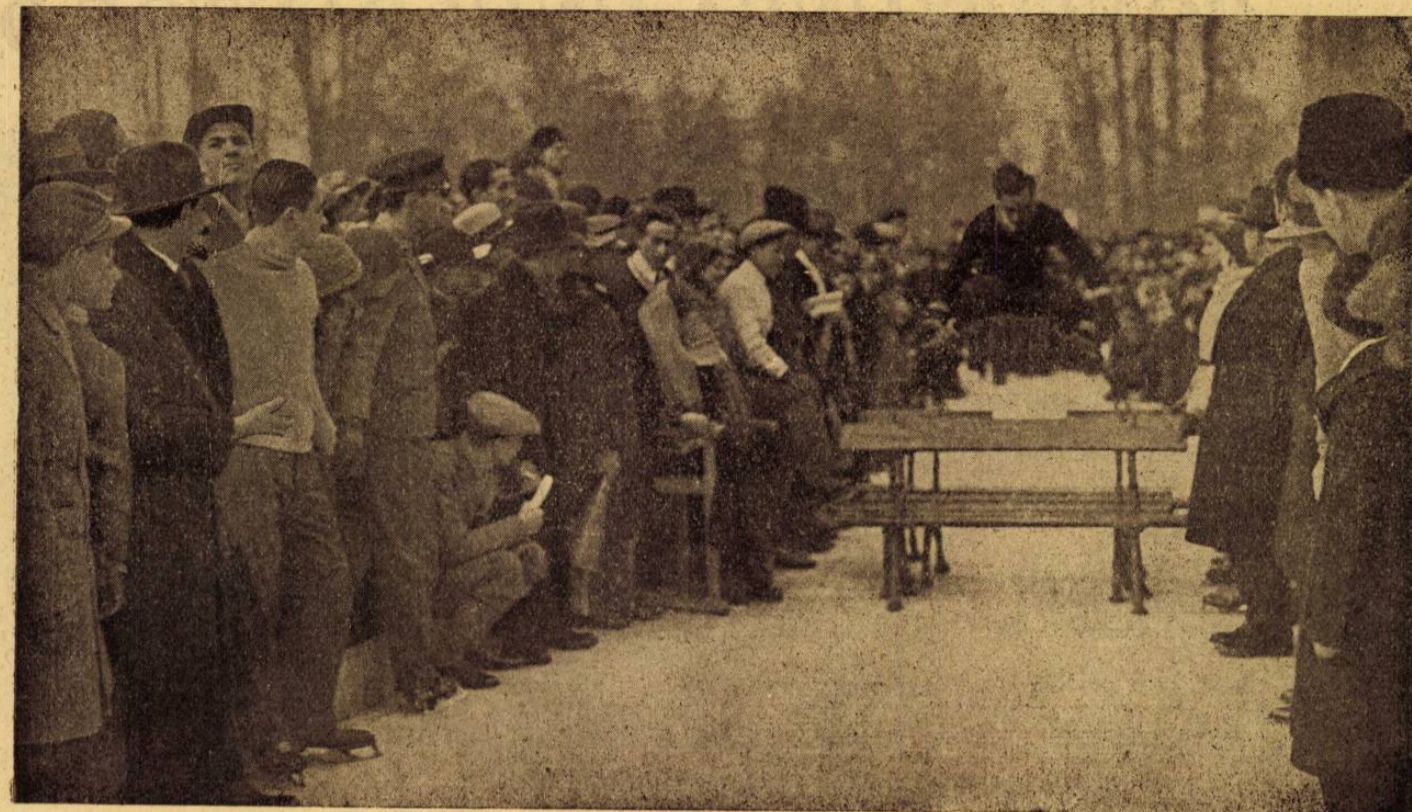
Marele concurs de patinaj al revistei noastre, pe lacul Cișmigiu

Pornirea juniorilor la intrecerea de viteză.

Figuri acrobatiche, executate de d-ra Timcik și d. Eisenbeisser

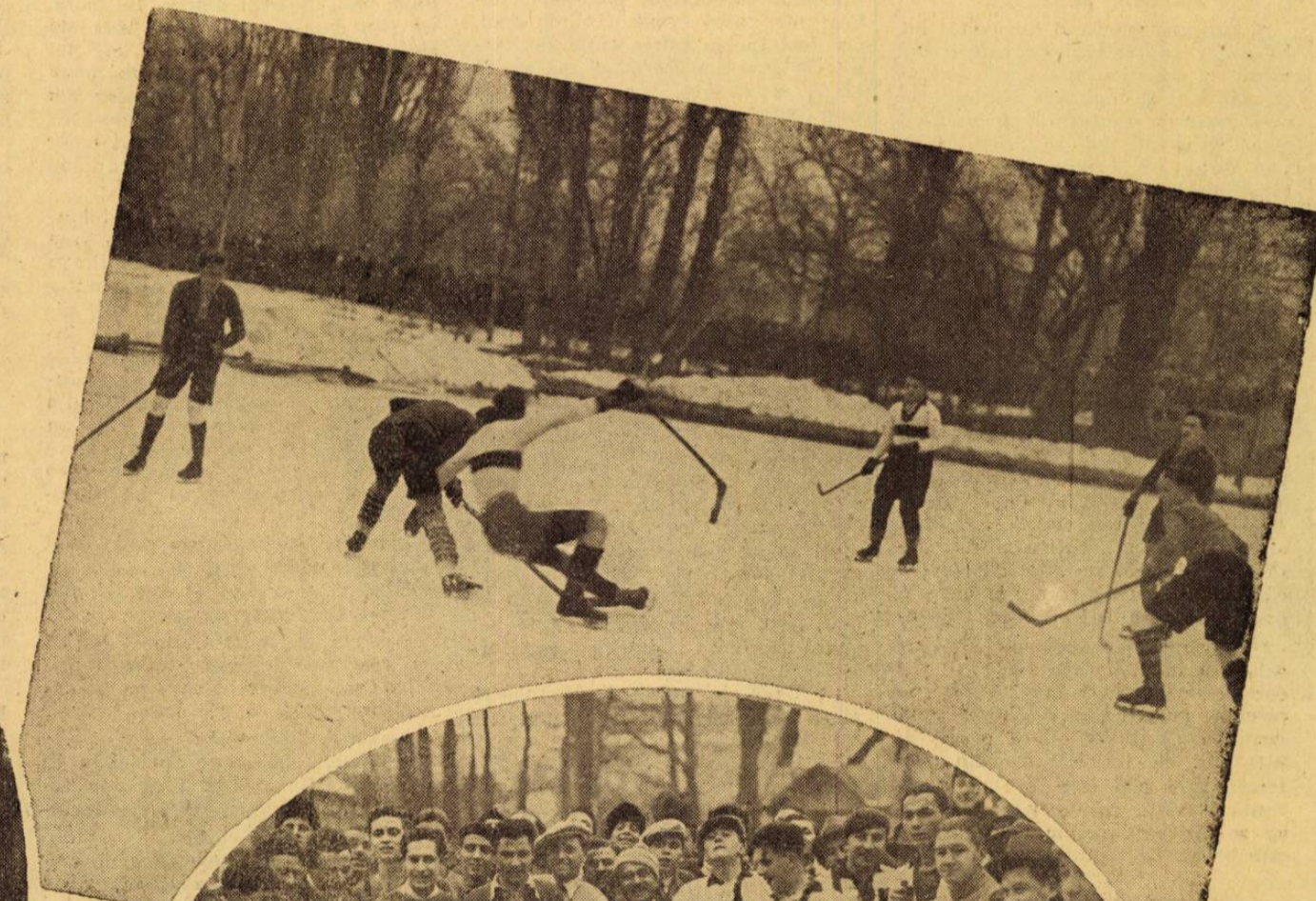
Constantin Stoenescu, executând o săritură îndrăzneată

Juniorii în cursă.
De-asupra: Sosirea lui Paul Anastasiu

D-ra Delescu, Miss România 1932, înmânând cupa noastră echipei învingătoare a hockey

Echipele de hockey „Sportul Studențesc” și „Viforul-Dacta”.
De-asupra: Fază a matchului de hockey

CONFESIUNEA UNUI PANTOF DE BAL

Cămara cu vechituri este un adevărat tezaur al amintirilor și al secretelor acoperite de praful cenușiu al vremii. Nu pătrund niciodată în acest umghier întunecat, fără să mă simt par'că înconjurată de suflul de viață, care a palpitat odată în toate aceste lucruri, căzute într-o nemioloasă disgrăție. Cu o privire tristă îmbrățișez martorii atâtor fragmente prețioase ale vieții...

Deodată ochii mei se opresc, fără să-mi dau seama, asupra unui pantof de bal. E un intrus în comoara vechiturilor mele. Memoria mea, care nu mă face niciodată de rușine, — de astă dată oricât aș solicita-o, nu-mi arată nicio imagine, oricât de îndepărtată, în care să figureze acest pantof de „lamé”, cu toc încă destul de modern... Intrigată, cer o lămurire jupănesii mele.

— Da, coniață, erau pantofii mei. I-am căpătat dela coniață pe care am servit-o înaintea dvs. Totdeauna îmi dădea lucrurile pe care nu le mai purta dumneacai (!). Măine am să-i arunc la gunoi.

Nu m'am putut opri de a face în gând o banală reflecție :

— Grandoare și decadență, până și în viața unui pantof !...

Și ridicând pantoful din colțul lui liniștit, mi-am trecut de câteva ori mâna pe mătasea lui argintie oxidată, căutând să-i ghicesc ca un orb, mai mult cu ajutorul imaginației, taina existenței lui. În mâna mea pantoful era rechemat par'că la viață și privirea mea cercetătoare îl îndemna la spovedania vieții lui...

— M'am născut din mâinile vrăjite ale unui meșter, care nu împlinise încă douăzeci de ani. M'am născut, în zgomotul ritmat al ciocanelor și al unei melodii sălțătorețe, care mi-a pregătit gustul pentru muzica jazz-ului.

Lucrul în atelier mergea cam încet și te rog să mă crezi, că ardeam de nerăbdare, să mă văd odată gătit și instalat în feeria vitrinei. Mă cam supăra mirosul unor ghetă bărbătești de box, care se lucrau elături de mine... Prima zi frumoasă a vieții mele sosi. În vitrină am căpătat un loc de frunte și am cunoscut fericirea de a vedea oprindu-se asupra mea cei mai frumoși ochi din lume. Priviri calde, priviri entuziaste, zâmbete melancolice exprimând dorinți irealizabile, îmi spuneau că aș putea aduce o adevărată rază de fericire în viața unei femei. Nici n'ai idee, cât de amuzantă e viața în vitrină! Trecătorii se distrează privind-ne pe noi, nebănuiind ce spectacol animat de-

vin ei în același timp pentru noi. Geamul care ne desparte formează din viața străzii o vitrină vie, care se prezintă în fața noastră ca un film de cinematograf...

Într-o zi, m'am simțit aproape hipnotizat de privirea unor ochi verzi, mari, frumoși și întrebători ca de copil. Privirea fusese atât de puternică, încât am simțit că frumoasa nu va putea trece, fără însemnătate, prin existența mea. Într'adevăr, a doua zi dimineața, aceeași ochi se opriră în fața vitrinei, — de data aceasta în tovărășia altor doi ochi negri și pătrunzători — îmi șoptiră par'că vreo două cuvinte, apoi, o mână îndemnată mă scoase din vitrină pentru a mă depune reverențios în mâinile albe, grațioase și parfumate ale elegantei cu ochi verzi.

— Aveți mult gust, doamnă — îi spuse lingșitor vânzătorul; ați ales cel mai frumos pantof din vitrină; ne-a sosit acum vreo două zile ca model din Paris.

Doamna ridică ochii de copil către fruntea lată și severă :

— Merg de minune la rochia mea de bal și ăred, oă trebuie să-mi vie foarte bine...; să-i încerc.

Primul contact cu piciorușul delicat n'a durat decât o clipă, apoi, am fost închis într-o cutie de carton, în care am crezut că mă sufoc. Mi-am revenit, când m'am simțit din nou cuprins de mâinile ei parfumate și nerăbdătoare. În grabă și-a scos vechiul pantof din picior pentru a-l înlocui cu mine. M'am privit împreună cu piciorușul ei multă vreme în oglindă, și găseam amândoi că realizăm o mică operă de artă.

— Voi fi cea mai elegantă; trebuie să fiu cea mai frumoasă, tot spunea stăpâna mea, admirându-se și ea în oglindă.

În seara mult așteptată a balului am legat o mulțime de prietenii foarte agreabile unui pantof de damă : cu pavajul străzii, cu automobilul, cu covoarele, dar mai ales cu parchetul și multe perechi de pantofi și cizme de lac. Cel mai mult am dansat cu o pereche de escarpini de lac, ceva mai mici decât ai domnului care m'a cumpărat.

— Sunt atât de fericit că te pot vedea în sfârșit... șoptiră aceștia oftând.

— Bagă de seamă îi răspunseră ochii verzi, bărbatul meu are oare cari bănueli.

— Astă seară nu te voi mai lăsa; dispărem pentru o oră, nu mai mult; în învălmășeala asta, nu este greu să te rătăcești pentru o oră. Spune, da !

Decadență : Pantoful mângâiat de bocanci

— Da, dar după dîneu, răspunse ea.

Restul șoptelilor lor se pierdu în zgomotul jazzului. Sau poate că nici nu-și mai spuneau nimic... La masă, nu știu cum s'a întâmplat, dar am stat iar alături. Escarpinii mă tot căutau în întunericul de sub masă. Eu m'am ferit la început, dar am sfârșit prin a mă lăsa subjucată de esaltul lor sentimental, uitând chiar de petele de cremă neagră, care nu mai puteau fi evitate.

La ora 3 dimineața am trăit basmul Cenușeresii. Acțiunea era însă puțin modificată. Căci prințul, în loc să mă puie în piciorul Cenușeresii pentru a mă duce la bal, răpește pe frumoasa mea stăpână într-o limuzină sumbră, ne duce ce e drept într-o cameră caldă și parfumată... și mă smulge cu grabă din piciorul ei, aruncându-mă într'un colț întunecat al odăii. Noroc mare am avut cu escarpinii de lac, care eu veniți lângă mine, să mă consoleze!

Înapoiți la bal, n'am mai avut chef prea mare de dans.

Somnul ne-a fost și mie, și stăpâniile mele foarte agitat.

A doua zi, îmbătrânisem par'că cu zece ani. Stăpâna mea m'a privit cu un zâmbet pe care nu i-l cunoșteam. Sună de trei ori.

— Ce doriți coniață ?

— Ține, Lino, să te duci și tu cu pantofii ăștia la bal. Praf s'au făcut. Dansul ăsta îți distruge încălțămîntea.

— Coniață, dar petele astea de cremă neagră, cu ce credeți c'ar ieși? N'am mai auzit răspunsul, căci am simțit cum mă prăbușesc la pământ. Am petrecut o săptămână întreagă sub patul servitoarei, jelindu-mi decadența. Duminecă, Lina m'a încălțat și m'a dus cu tramvaiul la bal, la „Constructorii”...

Jazz-ul se prefăcuse în muzică militară, iar escarpinii de lac... în bocanci soldățești. Am întâlnit însă alți mulți pantofi de bal de „lamé”. Lina, mirată se adresa unei prietene :

— Ți-a dat și ție cucoana pantofii de bal ?

— Ba, eu nu aștept să-mi dea ! E dusă cucoana cu domna în provincie la coana mare și etuni... m'am gătit și eu, că doar nu s'o prăpădi lumea...

Apoi ne-am prins cu toții în horă. După horă am dansat și shimmy, fox-trott și chiar și tango. Începușem să mă împac cu noua mea situație și n'aș mai fi plâns gloria mea prea curând trecută, dacă nu

aș fi avut de suferit cam mult, în urma unui neplăcut incident.

— Ce mă, tot tu dansezi cu Lina? Mai dă-mi-o și mie.

— Să mai aștepți, până pe la Paști.

Acest dialog a fost suficient ca să primesc un șir de izbitori de bocanci, care-mi dădeau lovitura de grație.

Cum am ajuns acasă nu-mi dau bine seama. Îmi aduc numai aminte ca prin vis de un contact dezagreabil cu o mocirlă ticăloasă... și mâine după cum aud voi face ultimul drum al vieții mele către lada cu gunoi.

Dr. Lc.

Un nou antiseptic : Rivanolul

Unul din învățații cei mai de seamă ai Germaniei, pe tărâmul medicinei experimentale, profesorul Morgenroth, împreună cu colaboratorii săi dr. Schmitzer și E. Rosenberg, a publicat în revista „Die Deutsche medizinische Wochenschrift”, rezultatele unor cercetări de cea mai mare importanță, privitoare la o nouă substanță de desinfectare, numită *Rivanol*.

După constatările făcute până în prezent, se pare că Rivanolul va pune la îndemâna specialiștilor metode cu totul noi pentru tratamentul chirurgical a o mulțime de boli cauzate de infecțiuni.

Din cercetările făcute asupra câtorva animale, rezultă că această substanță, injectată în țesuturile corpului, distruge cu desăvârșire bacteriile provocatoare de supurații, desinfectând, deci, completamente țesuturile, fără însă a le vătăma cătuși de puțin. O condițiune principală este ca preparatul să fie cât mai proaspăt.

Dela animale, pe care s'a experimentat la început, acest nou mijloc de dezinfectare a fost aplicat la oameni bolnavi, — și rezultatele au fost multumitoare.

Profesorul Rosenstein, procedând la injectarea cu Rivanol a mai multor oameni bolnavi, a reușit să vindece supurații de glande, buboane (furuncle) și alte infecțiuni epiteliale (ale pielii), pentru care scop ar fi trebuit să se recurgă la operații, ale căror inconveniente sunt indeobște cunoscute.

Pe de altă parte, profesorul Klapp a obținut rezultate bune întrebunțând Rivanolul la artritisul purulent, vindecându-l fără a da loc la obicinuita imobilizare a corpului.

Pantofii de „lamé”, alături de escarpinii buclucași

Bazar feminin

„SEX-APPEAL”

Ne amintim cu toții cât de disputat a fost titlul de „femeie cu sex appeal” în arena studiourilor. Termenul, care conține caracteristica romantismului epocii postbelice, a fost creat de către americani, ca o definiție a farmecului hipnotizant, răspândit în jurul ei de către cuceritoarea *Greta*. Dar la apariția unei noi stele, la prima realizare neașteptată a unei noi femei „vamp”, la creațiile răsunătoare ale *Marlenei*, s'a deslănțuit o agitație polemică între taberele dușmane ale adonatorilor acestor două stele, revendicând fiecare „sex appeal”-ul pentru favorita lor.

Rezultatul a fost altul decât cel dorit de polemisti. Căci, bine înțeles, nu s'a putut ajunge la un câștig de cauză, de nici o parte. „Sex appeal”-ul s'a lansat însă de pe ecran, ca o nouă modă, ca idealul calităților la care trebuie să aspire femeia modernă.

Și iată că femeile, nu mai cercează astăzi oglinzile, pentru a stabili dacă perfecțiunea ovalului lor le poate deschide porțile concursului de frumusețe, sau pentru a stabili dacă conturul trupului lor se apropie de liniile statuare ale Venelei din Milo, ci pentru a-și descoperi în privire, în linia curbată a sprâncenelor, sau în surâsul pervers fixat în colțul gurii, calitatea suverană a epocii: „sex-appeal”-ul.

Care este de fapt traducerea exactă a cuvântului american?

„Sex”... nu are alt înțeles ca în românește; „appeal”, ne dă în traducere „chemarea”. „Sex-appeal” în-

Actrița *Gretl Berndt*

mosfera plină de vis și mister. Expresia pare placidă, rece, ca a unei măști de tragedie greacă. Totul se cufundă par'că în calmul aparent al lacului, care-și trăiește cu intensitate viața nebănuită, numai în adâncime. Această femeie stă liniștită în mijlocul furtunii pe care o dezlănțuiește în jurul ei. Ca un miriapod își întinde sute de tentacule pentru a strânge cât mai multe victime, și cu cruzimea păianjenului le atrage în mrejele ei la o osândă sigură. Nu trăiește decât pentru pasiunile omorâtoare pe care le poate stărnii în jurul ei și din a căror nenorocire își sugerează stimulentele moilor atacului pătimaș. Victimă după victimă, toate cad sub vraja hipnotică și sigur ucigătoare a femeii cu sex-appeal. Și victimele având cunoștința tragicului sfârșit, dar neputând rezista atracției misterioase, ca și insectele cărora instinctul le spune, că prima lor noapte de dragoste le va fi și ultima.

Și totuși nu se aude nicio șoaptă care să condamne acest nou viciu, al „femeii cu sex-appeal”. Goana bărbaților e din ce în ce mai nebunească după noul tip creat și, ca urmare logică, aceeași goană a femeilor după realizarea tipului acestuia.

Dar de sigur, că nu suntem nici de data aceasta decât martorii unui capriciu al modei. Și dacă nu ne va fi dat să asistăm la revenirea tipului de femeie romantică, sentimentală sau ingenuă, poate că vom apuca noi

Stânga : *Marlene Dietrich*
Dreapta : *Greta Garbo*

seamă deci, puterea de atracțiune exercitată asupra sexului opus.

În ce constă această putere magică, această floare rară și neprețuită? Iată preocuparea noastră de astăzi.

Atracțiunea nu trebuie să fie exercitată asupra unei singure persoane, căci atunci am avea de a face cu un banal caz de îndrăgostire clasică. Femeia cu sex-appeal stărnește pasiunile în masă. Ea are

în ochi acea privire pătrunzătoare și promițătoare, care turbură, fără greș, pe cei ce-i întâlnesc lumina săgetătoare.

Un amestec diabolic de vis și senzualitate, de blândețe și pasiune cloticitoare, de dorinți înfrânate și de amintiri tănuite stă adunat par'că în pupila mărită, în care misterul te atrage, ca fundul unei prăpăstii...

Colțul gurii vorbește de amără-

ciunea unei existențe trecute, de savoare unor săruturi mesfârșite, de cascadele de hohote de râs amețitoare, sau de zâmbetul cald și ambietor al unei tresăriri primăvărâtece. Nările respiră par'că suflul cel mai rafinat, mai suav, dar și cel mai otrăvut al unei flori exotice...

La prima privire, toată figura se ascunde par'că sub un văl fin, care crează în jurul acestei figuri at-

creții, pe care mintea noastră nu le poate imagina, dar care vor putea avea tot atât de multă asemănare cu femeia-tigru cât și cu femeia-miel.

Rodia

PENTRU BORS ȘI BAE
FLOARE DE TARATE HERDAN

Anticari și Antichități cum se fabrică antichitățile

Am luat-o de-a lungul străzii Sf. Vineri, populată cu acele multe, multe magazine de antichități, măgherițe prăfuite ca o perucă Louis XV, cu interioare bogate în clar-obscururi a la Rembrandt și păienjenis.

Beneficiile fabuloase care sunt realizate în negoțul de antichități, și care sunt cu totul disproporționate față de munca și capitalurile angajate, exercită o irezistibilă atracție pentru o sumedenie de inși, cari nu au nicio pregătire, neștiind să facă deosebire între un Grigorescu adevărat și unul fals, nevădând de altfel nevoe de alte calități decât de îndrăzneală și șirettonie.

Sărmani colecționari cari vă închipuiți uneori că ați făcut o afacere frumoasă! Fiți siguri că ceea ce ați cumpărat drept un lucru vechi, n'a căpătat cu adevărat o oarecare valoare decât în momentul când a intrat în acest magazin și a suferit o depreciere totală, în clipa când l'a părăsit ca sub lovitură unei băghete magice, a unei zeite răutăcioase.

Vă închipuiți, credeți oare, că e atât de lesne de găsit, mai ales la noi, atâtea obiecte de artă, atâtea mobile vechi, cari inundă magazinele de antichități? Puteți să mai credeți că în ciuda incendiilor, a prafului, a timpului, mai pot exista atâtea lucruri vechi, atâtea mobile vechi, aproape intacte? Gândiți-vă câte magazine de antichități avem și că toate sunt pline de obiecte vechi.

Himerici colecționari, gândiți-vă numai o clipă la faptul, că sunt anticari cari, în mod foarte serios, fără să rădă, vă vând mobile gotice!

Dar dacă pietrele vechi ale bisericilor gotice n'er fi fost mereu reparate și înlocuite, ce ar mai fi ră-

mas din ele? Ce-ar putea rămâne dintr'un dulap, un fotoliu sau un scaun din secolul al XI-lea, sau al XII-lea, dacă n'au fost păstrate într'un muzeu?

Să intrăm într'unul din aceste magazine.

Când să pășesc pragul unui magazin, o muzică asușită, tremurătoare, sfioasă, îmi anunță apariția. Doamnele fardate, de altă dată (?) se agită binișor în cadrele lor pudrate cu aur. Oglinzile cenușii, cu rame de lac verde, sau năstrușnice chinezești (pe cari nu chinezii le fac, ci cari sunt fabricate la Londra, dacă nu chiar în „atelierul de antichități” al anticarului!), prind cu înfrigurare o rază de soare venită de departe... Din fundul magazinului, vine negustorul, un evreu bătrân, eșit parcă dintr'o comedie de Goldoni. Vine bălăbăniindu-se spre mine, cu ochii speriați, cu suflul greoi. Pare un abate prea mândros, silît să umble după festin. Se ploconeste la fiecare vorbă. Își agită cheile din buzunar ca un pimnicier, și-și freacă mâinile gălbejite de tutun și vreme, satisfăcut probabil că a pus mâna pe un client.

— Cu ce vă putem servi, vă rog, d-le? (Ceva stampe v'ar interesa? Și se și îndreptă spre scaun, de care stau rezemate cartoane cu stampe ce așteaptă mâna înfrigurată a cumpărătorului, a amatorului care se va lăsa de cele mai deseori înșelat de gălbejeala desenului, trecut drept vechi.

Negustorul e destul de vorbăreț și are un întreg vocabular de cuvinte tehnice, cu care ar putea lesne amezi mîntea amatorului improvizat.

Ceva mai încolo, în umbră, — o umbră folositoare negustorului — vitrinelă de cristal îngălbenit (gălbenea e absolut necesară într'un magazin de antichități: e semnul

indispensabil de vechime), străjuiesc porțelanurile. Farfurii, asemănătoare celor ale lui Bernard Pallisy — de altfel anticarul se jură că sunt adevărate — prezintă pe fondurile lor verzi de câmp primăvăratice, animale și gănganii, prea viu colorate, ca să poată fi vechi cu adevărat.

Cești de Sevres, cumpărate direct dela un magazin de porcelanuri, și „vase de China”, „de Japonia”, papagali de porțelan și delicate figurine de Saxa, o lume întreagă, în cât pe drept cuvânt, amatorul necunosător al tuturor tainelor ce se ascund sub aparența acestor lucruri vechi, ar crede că toată curtea dela Versailles și-a dat întâlnire acolo.

Acum câțiva ani, unul din vechii noștri boeri, îl vom numi d. X..., mare amator de artă, care avea o casă minunată, plină de amintiri scumpe, și obiecte realmente de artă, de mare valoare, moare, lăsând o situație cam încurcată. Silît să vândă casa cu tot ce cuprindea în ea, văduva chemă câțiva experți și anticari, cari căzură de acord cu creditorii și se însăreinară cu vânzarea obiectelor. Vânzarea începu și amatorii nu lipsău. M. Z., un prieten al lui X., remarcă între altele un frumos Grigorescu, pe care voia să-l cumpere. Expertul îi spuse însă că tabloul nu era de cât o copie, căci X., având odată nevoe urgentă de bani, vânduse originalul și-l înlocuise prin acel tablou, care fu cumpărat în timpul vânzării de unul din numeroșii negustori cu suma de 5.500 lei. El fu vândut numai peste câteva zile, de acel anticar, unui îmbogățit de război, care vroia să treacă drept un Mecena al artei, cu frumușoa sumă de 25.000 de lei. Odișea acestui tablou, care era când copie, când original, după nevoile cauzei, e plină de învățăminte...

Tabloul acesta a făcut înconjurul câtorva magazine și în cele din urmă a intrat în mâinile unui adevărat cunosător, d. G. R., pentru suma de 100.000 lei! În realitate, acest Grigorescu era real, dar anticarii prin mâinile cărora trecuse, habar n'aveau!.

Vă puteți da seama de competența lor.

În ancheta pe care am întreprins-o, am avut desinteresat concurs al unui amic, bun prieten al tuturor negustorilor de antichități „made in Romania”, sau în cel mai fericit caz „in London”.

Ce tristețe!

Într'un colț, câteva pânze răsturnate, un șevalet schiop... Un pictor, al cărui nume nu-l veți întâlni niciodată într'o expoziție personală sau la Salonul Oficial, ia câte una din aceste pânze, o privește, apoi cu un gest resemnat, o pune la loc. La ce bun să încerce să facă tablouri originale, cari nu se vor vinde? O interpretare personală a naturii? Un porret? La ce bun, când în josul lui nu poate așterne o iscălitură celebră sau măcar cunoscută?!

Și lăsând deoparte toate speranțele, artistul, — dacă se poate numi așa — se așterne pe munca lui cotidiană, la care-l folosește anticarul, pentru confecționarea „falsurilor”. Pentru acest „serviciu” primește un „salariu” foarte modest, pentru care face orice îar cere stăpânul lui.

Dar bine, veți întreba dv., cum se poate ca un tablou lucrat în atelier, uneori chiar de o mână nu tocmai dibace, să fie luat drept un obiect vechi, și vândut uneori pe o sumă destul de respectabilă? Există totuși atâtea mijloace ca obiectele fabricate astfel să capete aparența de lucru vechiu. De pildă, cu ajutorul zemei de băliger, un lemn nou de tot capătă tonul pe care îl au obiec-

„Antichități” fabricate...

tele învechite și câteva găuri făcute cu alice de pușcă, imită perfect găurile făcute de carii și uzura timpului. Iar statuiele, cu ajutorul unor patine, iau de asemenea înfățișarea de statui vechi. Deci, negustorii și fabricanții de antichități, punând seamă că toate aceste trucaje sunt foarte lesne de realizat, pe cât de greu de recunoscut, n'au nici un motiv să renunțe la fabricarea obiectelor de artă veche.

De altfel, competența acestor anticari e tot așa de mare, pe cât sunt de autentice obiectele vechi.

Principala cauză a tuturor acestor falsuri rezidă în parte în snobismul naiv al cumpărătorilor. Când o să treacă „mania” aceasta a antichităților, când fiecare se va mulțumi să se atae de înțelept să-și cumpere o mobilă frumoasă de cutare sau cutare stil, negoțul de antichități va înceta și magazinul de antichități va renunța să mai vândă tablouri și mobile false, drept Rafaeli, Rembranzi, Madone gotice!

Artiștii își vor vinde poate mai curând operele lor, când publicul se va obișnui să ia drept criteriu frumusețea în loc de vechime, și nu va fi nevoie să se recurgă la fel de fel de combinații extraordinare, spre a se desface o mărță fără nici o valoare artistică!

O doamnă, doamna M., a inventat un truc: publică în ziare, câte un anunț, în care spune că, fie din cauza plecării (acesta-i termenul clasic), fie din alte cauze, e silită să-și vândă toate mobilele, pretinse vechi sau de oarecare valoare. Comedia aceasta se reînnoțește în lafa oricărui client, care își închipuie că a descoperit în sfârșit, „păsărea rară”, când în realitate nu cumpără decât într-un simplu magazin camuflat ca un apartament, al unei doamne respectabile, care vai! săraca, din cauza crizei, e nevoită să-și vândă mobilele, „de carii, vă rog să mă credeți, d-le, mă despart cu multă greutate... Mă leagă atâtea amintiri... Dar ce să fac?”...

Intr'adevăr, ce să faci altceva mai bun, decât să-și vândă niște mobile fără nici o valoare, dar pe cari o patină inteligent aplicată, le face să pară vechi, pe un preț destul de simpatic, repetând operația aceasta de câteva ori? Și când trucul nu mai reușește la București, d-na M., se duce în provincie, unde negustorul de antichități îi mobilează, în mod special, o casă veche.

Și negoțul continuă...

N'am mai termina, enumerând cazurile de felul acesta, totdeauna asemănătoare și totdeauna noi, în orice caz todeauna tot așa de deplorabile, fiindcă ele sunt triumful și reteniei, al relei credințe asupra sincerității și nevitității cumpărătorilor ca și asupra muncii nenorociților de pictori întrebuințați în atelierile anticarilor, pentru fabricarea obiectelor pretinse vechi, ce îmbogățesc pe acești negustori.

*

În sfârșit, pentru a termina această scurtă anchetă asupra „combinațiilor” anticarilor, voi povesti următoarea amuzantă, dar veridică întâmplare a unui curțier de tablouri și obiecte de artă, d. I., care spune într-o zi unui prieten:

— Dragul meu, am făcut o afacere minunată! Cam riscată, dar bună! Știi că eu sunt omul de încredere al lui... (aci numele unui mare și bogat colecționar). Orice cumpărătură se face numai prin mine și tipul are o încredere oarbă în mine... L'am făcut să cumpere o grămadă de lucruri și bune și rele, desigur, cu care am câștigat multe parale... Dar luna trecută, un concurent de al meu, O..., s'a apucat să-i spuie că unul din tablourile pe cari l'am pus să le cumpere e fals, ceea ce era adevărat.

Văzând că pierd jumătate din câștig, ce-am făcut?... Am jucat totul pe o carte. M'am dus la P., (aci numele unui magazin mare de antichități de pe str. Sf. Vineri) și am găsit o frumusețe de Aman, pe prețul de 20.000 lei. L'am luat cu 18.000 lei, pe cari i-am plătit imediat și l'am pus să-l vândă clientului meu cu 2000 de lei. Treaba s'a făcut. Iți închipui bucuria lui când, după ce a pus să se facă o expertiză, a văzut că a pus mâna pe un adevărat A-

d'opere și ajunsese cu timpul să creadă că lumea îl invidiază pentru colecția sa.

Vă închipuiți deci, cât de lesne i-a fost unuia din acești negustori de așa zise „antichități”, să-i vândă o bibliotecă oribilă și de prost gust, ca aparținând lui Dimitrie Cantemir. Nu trebuie să mai adaog că posesorul acestei biblioteci pe ale cărei colțuri, stăteau sculptate în lemn o Minervă și un Timp, banale și plate sculpturi de duzină, era con-

Dar, într-o zi, întâmplarea făcu că, aflându-mă singur în biroul lui, unde trona masivă și ridicolă, „biblioteca lui Cantemir Vodă”, am vrut să răscolesc o carte; era netăiată. Răsfoii încă multe altele: toate erau netăiate.

Când se întoarce stăpânul acelei bogate colecții de cărți, mă surprinse stând mirat în fața bibliotecii lui.

— A, spuse el, zâmbind, te vei fi mirând că nici o carte de-a mea nu-i tăiată? Prostii, dragă, eu n'am timp să citesc. Biblioteca nu-i pentru mine, e pentru lume! Ce dracu, un om ca mine, trebuie să aibă doar bibliotecă!

În privința aceasta eram de acord.

Este deci ușor de înțeles că unui asemenea snob, orice negustor de antichități, îi poate vinde, foarte lesne, cel mai banal vas, pe care îl poți găsi oriunde, drept un autentic vas elin, găsit, nu de mult, cu ocazia unor săpături făcute în Elada...

Și când ne gândim că nu-i numai un singur snob de acesta, ci sunt legiuni, cari încurajează artel și împodobesc pereții cu tablouri, fiindcă așa este de „bon-ton”, și cu biblioteci de ale lui „Cantemir Vodă”, cari cuprind volume elegante, dar ale căror foi vor rămâne totdeauna netăiate, nu trebuie să ne surprindă de loc desvoltarea „comerțului de antichități”.

*

Am găsit de aceea necesar să inițiez pe cititorii acestei reviste în unele secrete ale magazinelor de antichități, pentru a da de gândit celor cari contribuie, prin credulitatea și snobismul lor, a face din acest negoț, unul din cele mai bănoase, în dauna adevăratei arte.

În genere, chiar în comerț, există o loialitate profesională, care-i constituie baza. Comerțul, sau mai bine zis anucajul antichităților, trebuie socotit aparte; el este dominat de acest principiu: a cumpăra un lucru fals și a-l da drept autentic.

Paul B. Marian

Nu examinați prea de aproape figurinele, cari poartă „patina vremii”!

man cu 2000 de lei! Are acum și mai multă încredere în mine! A fost cam periculoasă lovitura, dar am reușit din plin! Mi-am făcut suma!

*

Snobismul e deci cauza desfacerii antichităților cari nu sunt autentice

Am cunoscut un astfel de snob. Era un om care făcea politică și parvenise la o situație destul de însemnată; nu respecta nimic și încă și mai puțin banii altora.

Văzând, în casele mari pe care le frecventa, tablouri și cărți, își cumpărase tablouri ca să împodobească pereții și o bibliotecă fiindcă se a-sorta de minune cu tapetul odăii.

Desigur că până a nu face politică și a fi considerat oarecum ca o personalitate, nu călcase niciodată în vre-o expoziție de pictură, și mai puțin într-un muzeu, iar în librărie nu intra fiindcă nu avea timp...

Așa încât nu ar fi putut face nici o deosebire între un Grigorescu și un Pan Ioanid, iar cunoștințele lui literare se mărgineau la vagi reminiscențe din lecțiile de limba română câpătate în liceu: atât.

Aceasta nu l'a împiedicat însă să cumpere tablouri și cărți.

Și fiindcă era snob și voia să fie modern, pereții îi erau plini de tot ceea ce creerii bolnavi și mințile delirante ale pictorilor din „Mittel-Europa” putuseră creia mai abracadabrant, bestial, oribil, obscen și fără sens; s'ar fi spus că pe pereții lui își dase întâlnire o lume de nebuni. Se vedeau capete enorme, învârtite ca niște spirale, geometrii colorate multicolore, microbi de boli infecțioase măriți de mii de ori, capete de lumânări; erau opere de pictori, marinari, coafori, surdomuți și tot ce poftiți, aparținând tuturor națiunilor, constituind o adevărată internațională a demenției.

Ajunsese, din snobism, să se convingă singur, și pe cei din juru-i, că tablourile lui sunt adevărate capo

vins de autenticitatea bibliotecii lui. De altfel, biblioteca nu conținea decât ediții de lux, (eroul nostru este foarte bogat), legate în piele de vițel.

Această broderie este impecabilă! Căci a fost lucrată cu ața de brodat în alb și culori „Cameza” C. M. S. care are un luciu incomparabil și asigură o reușită garantată.

MEZ

SOCIETATE ANONIMA ROMANA

BUCUREȘTI, STR. DOAMNEI No. 14

Iarna în Cișmigiu

Cum s'au hrănit unii oameni mari

Neroton, în zilele când a făcut marile lui descoperiri, nu se hrănea de cât cu pâine neagră muiată în puțin vin.

Buffon, timp de 40 de ani, nu s'a hrănit decât cu pâine, cu apă și cu vin.

Plato, marele filozof grec, nu se hrănea decât cu ceapă și cu măslină.

Filozoful *Seneca* ducea aceeași viață cumpătată, atât la curtea imperială din Roma, ca și în locuința sa de la țară. Latian, unul dintre cei din urmă pitagorieni, l'a îndemnat să se lase de carne — și n'a mai mâncat carne, constatând că se simte mai bine.

Horățiu, deși era un epicurian, totuși se hrănea numai cu legume și cu fructe. El scria: „Mie mi-ajung măslinile din curte, și cicoarea din grădina. Intotdeauna mi-am dorit o viață simplă, cumpătată; o casă la țară, un izvor lângă casă și câțiva pomi în curte — și zeii mi-au acordat mai mult decât mi-am dorit”.

Scrisul și cititul în China

Pe la 600, înainte de Hristos, chinezii scriau pe scoarță de bambus, cu un instrument ascuțit. De pe la 300 în. de Hristos, au început a scrie cu penelul, iar pe la 200 în. de Hr., sub dinastia Han, s'a nă-

cocit fabricarea hârtiei. Acum în China, se fabrică hârtie din celuloză de bambus, așa că o nouă materie primă va ajuta la fabricarea acestui articol, devenit atât de folositor civilizației.

Artistele noastre în străinătate

Gina Dănescu, compatriota noastră, care obține un frumos succes la music-hall-ul BOBINO din Paris

De unde vine alcoolul și alambicul?

În revista „L'industria dei liquori”, doctorul Alessandro Besozi scrie următoarele:

Se știe că vechii greci și egipteni posedau aparate de distilare, dar adevăratul alcool, așa cum îl avem noi, nu-l cunoșteau.

Pe vremea lui Tiberius, un anume Dioscorides, din Cilicia, posedea un aparat numit „ambic” cu care, prin distilare, obținea unele medicamente. Pentru alchimistii arabi cuvântul „ambic” s'a schimbat în „alambic”. Descoperirea alcoolului se datorește alchimistilor din evul mediu. Cuvântul „alcool” vine de la „al” (articol) și „cohol” (ceva lichid, subțire) sau, după alții, de la „Kaï” (arzător).

La început Paracelse și după dânsul chimiștii din secolul al XVIII-lea, au adoptat cuvântul alcool, pentru a deosebi spiritul de vin de alte substanțe. *Aqua ardons* (apă arzătoare), *aqua vital* (apa vieții), *aque vitis* (apa viței de vie) au fost primele denumiri ale alcoolului. Se pare că italianul Tades Alderotti, care a trăit la Bologna întemeietorul școlii de medicină din Salerno și care a murit la vârsta de 80 de ani (în 1305), a fost primul care a prescris cea dintâi rețetă cu apă arzătoare.

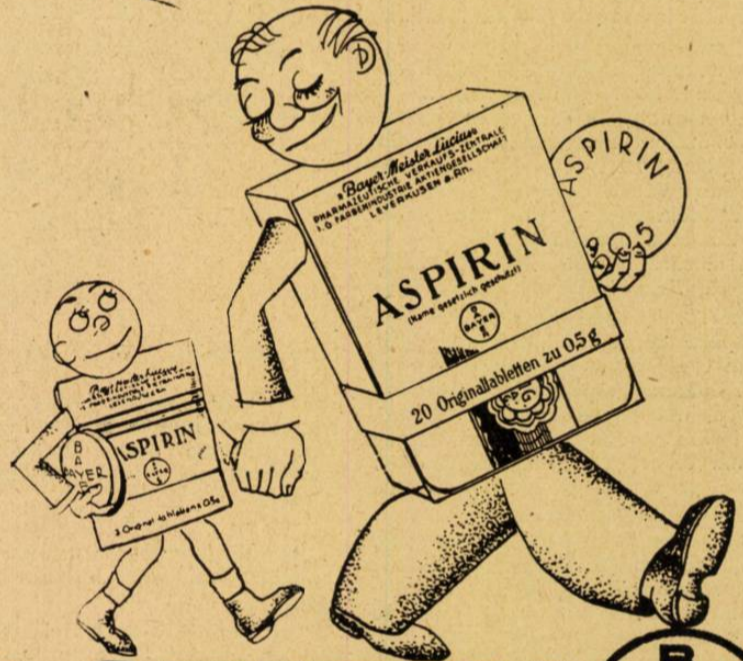
PEPINIERELE S.A.
AMBROSI, FISCHER & CO.
AIUD, JUD. ALBA
CEREȚI CATALOGUL GENERAL

ASPIRIN mare, ca bunic

Cu nepotul ASPIRIN mic,

Veseli au plecat la aer,

Să-arăte lumii ce e „BAYER”

ASPIRIN

tablete, contra reumatismului, gripei, durerilor de cap, numai în ambalaj original cu 20 și 2 tablete.

PENTRU ZĂPADĂ ȘI FRIG

Bata

Lei 250

Model 1865-01.

Șoșoni în întregime din cauciuc, cu dublură caldă și uscată; ține piciorul cald și uscat chiar pe vremea cea mai rea.

Lei 250

Model 1367-33.

Șoșoni din gabardină, apără foarte bine încălțăminte D-v., contra umezelii și pe D-v. de răceală.

Lei 350

Model 1885-91.

Pentru doamne: Șoșoni în întregime din cauciuc, cu fermoar automat și dublură caldă.

BUCUREȘTI, Str. Poincaré 51

CHISINĂU, Str. Alexandru cel Bun, 65

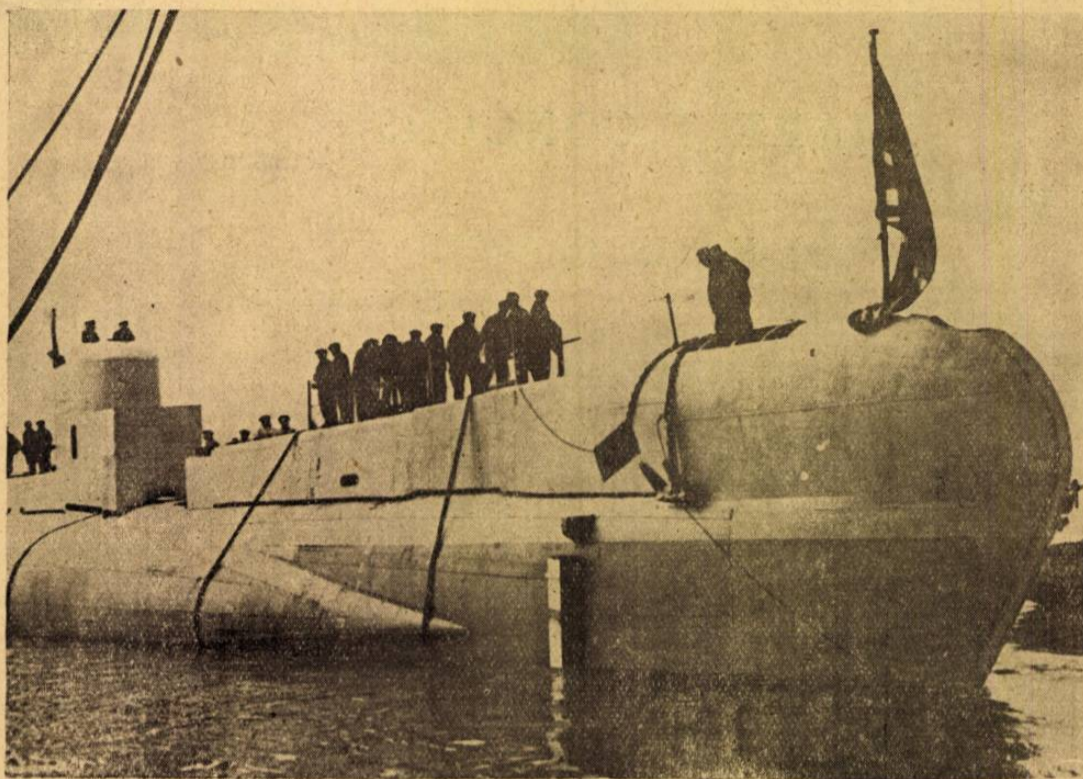
GALATI, Str. Domnească 13,

FEL de FEL

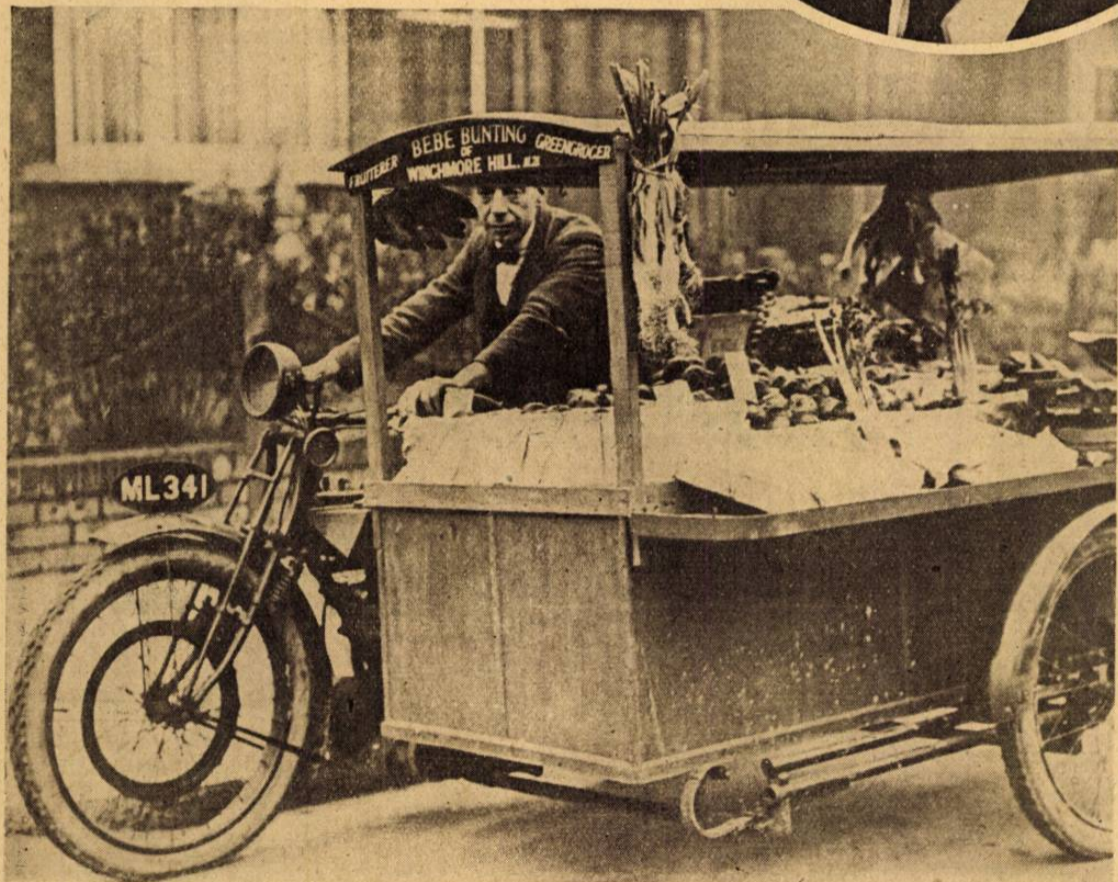
Pandit Nehru, arestat și el în calitate de urmaș la conducerea mișcării de insubordona re, începută de Gandhi împotriva Angliei

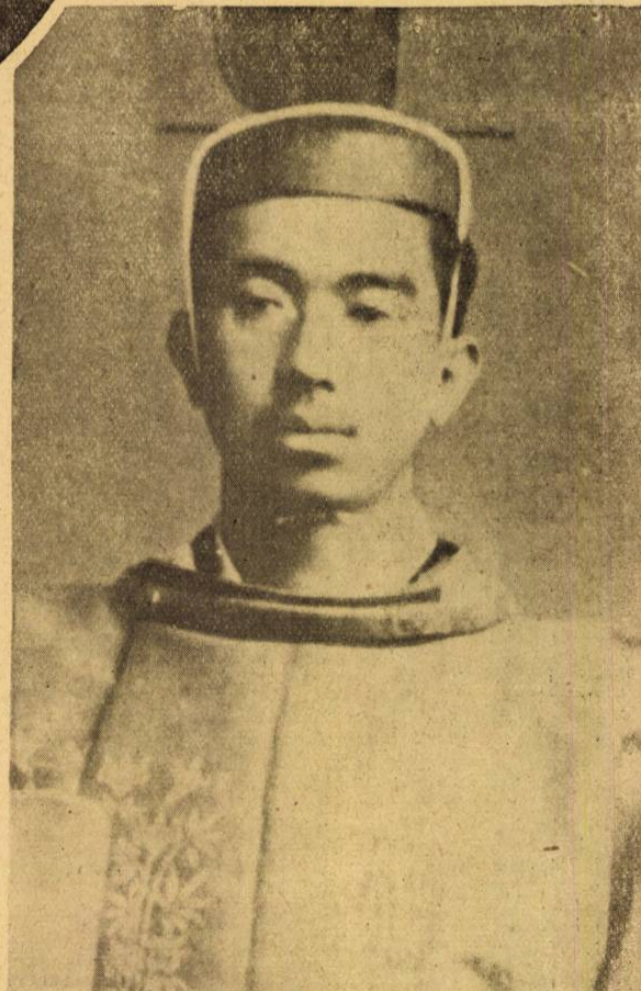
Anglia lansează la Chatham un nou submarin modern, botezat „Sturgeon”

Noul candidat la președinția Statelor Unite : d. Albert G. Ritchie, din Baltimore

Un negustor ambulant, ingenios, și-a montat la Winchmore Hill (Anglia), o întreagă băcănie pe o motocicletă

Impăratul Japoniei, Hirohito, a scăpat cu viață, în urma unui atentat cu bombe, executat de un corean

JOCURILE NOASTRE

„MARELE CONCURS”

SERIA X-a

„CUFĂRUL ORACOL”

de JOSE DE MALENTO

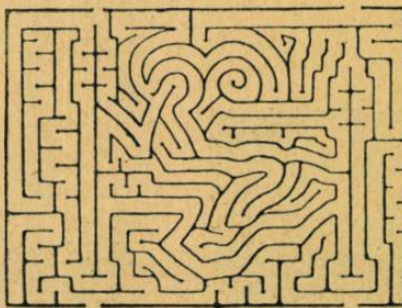

Priviți cuferul cu care a călătorit redactorul nostru. Pe el se găsesc tichetele hotelurilor și ale orașelor prin care a trecut.

Luând inițialele țărilor în care se găsesc aceste orașe și aranjând literele într-o anumită ordine, veți obține capitala țării în care a stat mai mult timp, fiind curios să asiste la niște serbări grandioase care se țin cu un fast orbitor în fiecare an și cu o importanță vădită ca și în țara vecină cu aceasta.

LABIRINT

de ȘT. CHIRALIAN

Trecând prin camerele acestui labirint, fără a fi nevoie de a dărâma zidurile spre a vă face loc, ajungeți la un moment dat, îngrind acel loc, să dați peste o figură-surpriză.

Poșta jocurilor

Sanda Bădulescu. — Au sosit cam târziu.

O cititoare. — Urmarea foiletonului „Ben Hur” din ziarul „Universul” o găsiți în volumul ce a apărut în editura acestui ziar. 2. Termenul expirase de mult.

Aurel Brecher. — Frumos. Nu este încă suficient.

Cici și Paul Verzesco. — Puteți face și acest lucru. Depinde însă de însemnătatea și valoarea cuvintelor utilizate.

Marcel și Lizette Păltineanu. — 1. Ați văzut film de acesta fără banalele tablouri și planuri prime ale boilor, vacilor și noptilor de iviere? 2. Vă apropiați. 3. Slab.

Centaur Titu. — 1. Te vei fortifica, numai prin exercițiu. La ce îți va folosi învățarea cuvintelor din dicționar pe de rost și cărora nu le poți da nici-o utili-

zare? 2. Numai și numai prin soluționarea problemelor vei putea ajunge la ceea ce dorești.

Sb.-Locot. Atanasescu, Loco. — În adevăr, constatarea dv. este justă. La primirea soluțiilor, se va avea în vedere acest lucru. Mulțumim.

Săndulescu Toma. — 1. Cred că cel mai bun lucru ar fi să lucrați la careuri. 2. Chestiunea desenului nu interesează.

Jenny Stănescu. — Desenul îl vom executa noi.

Marinescu S. Roman. — Trucuri pentru reclamă și nimic mai mult. Abuzează de buna credință a cititorilor.

Silvia Rizescu. — Acum că s'a întâmplat ca silueta artistei Mary Brian să fie asemănată cu a Brigitei Helm nu are nici-o importanță deoarece la răspunsul dat, chiar am specificat acest lucru. Trebuie să fie în considerare că n'a fost un portret în plină lumină, ci pur și simplu o umbră.

Premiile

Marelui concurs

Deslegările acestui concurs se primesc timp de două săptămâni de la publicarea ultimei serii.

Prin tragere la sorți, se vor distri- bui următoarele premii:

- I. 2000 lei în numerar.
- II. 1000 lei în numerar.
- III. 500 lei în numerar.
- IV. Un abonament ne un an la „Ilustrațiunea Română”.
- V. Un abonament pe 6 luni la „Ilustrațiunea Română”.
- VI și VII. Cărți în valoare de 500 lei din Biblioteca ziarului „Universul”.

O problemă lipsă nu atrage după sine eliminarea fiecărui cititor participând cu atâtea șanse câte probleme a deslegat.

CRONICA MEDICALA

DESPRE BĂI

Nimic nu este mai important pentru igiena pielii și a organismului în general, ca baia. Din nenorocire însă deși instalațiunile de baie devin din ce în ce mai comune, prea puțini sunt aceia care se folosesc de ele. Omenirea nu este deprinsă să se spele. Este un adevăr trist, însă care are profunde cauze psihologice. Într'adevăr zeci de veacuri îngrijirea corpului a fost considerată ca un păcat grav.

Nu zicea oare unul din cei mai însemnați părinți ai bisericii, Sfântul Hieronym: „Curățenia corpului a învelisului, înseamnă mizeria sufletului”. În mănăstirea Visitandinelor, în care s'a retras în veacul al XVII ducea de Mazarin s'a produs o adevărată revoluție când această doamnă a vrut într'o zi să facă o baie la picioare și permisiunea nu i-a fost bineînțeles acordată. Curios este însă, că într'o epocă în care omenirea „civilizată” avea oroare de apă popoarele așa zise sălbatece, primitive aveau un adevărat cult pentru îngrijirea corpului. Un călător care a făcut înconjurul lumii în anul 1798, J. R. Forster scrie: „Locuitorii „Insulelor Societății” sunt extrem de curăț și clasele mai înalte împing extrem de departe curățenia: se îmbăiază dimineața și seara mai întâi în mare, apoi în apă dulce pentru a îndepărta sarea ce s'a depus pe piele. Înainte și după masă se spală pe mâini, etc.”. Astăzi, după cum am spus, lucrurile au început să se schimbe și pe la noi. *Mieux vaut tard que jamais.*

Dar nu este totul să binevoiești să faci o baie. Trebuie să și știi cum să o faci. Sunt într'adevăr câte-va lucruri — foarte simple de altfel — pe care ar trebui să le știe ori-cine dorește cu adevărat să profite de baia pe care o face. În primul rând să avem grijă să nu întrebuițăm o apă caldă care nu dizolvă săpunul. În ce-l privește pe acesta, el nu va fi prea moale, nici nu va conține culori care pot fi vătămătoare. Cel mai preferabil este săpunul alb. Antisepticele sunt cel puțin inutile. De altfel săpunul prin el însuși este microbicid. În ce privește temperatura apei, ea poate fi foarte rece, rece, potrivită, caldă sau caldă. Baia se zice foarte rece atunci când temperatura apei este mai mică de +12 sau +13 grade C, rece când temperatura este de 12 grade până

la 18 grade C, potrivită dela 18—25 grade C. Ambele aceste feluri de băi sunt și iutătoare, tonice. Când temperatura apei variază între 25—30 grade C, avem așa zisa baie caldă, calmantă. Baia caldă (dela 30—38 grade C.) mărește transpirațiunea și determină o excitație generală, urmată repede de o slăbiciune cu atât mai mare, cu cât temperatura a fost mai ridicată. Persoanele deprimare, ostenite, trebuie să evite totdeauna băile prea calde, care le cauzează o foarte neplăcută oboseală. În ce privește durata baia va fi cam de un sfert de oră, timpul necesar pentru curățirea pielii și va fi totdeauna urmată de un duș. Dușul este necesar deoarece corpul nostru este acoperit cu un strat de materie grasă, care nu permite apei să-și exercite toată acțiunea, așa că chiar după baie, pielea mai este acoperită cu bacterii. S'a constatat că o baie începută într'o apă curată se termină într'un lichid turbure conținând 500 milioane până la 1 miliard de microbi. Or dușul este cu mult mai curat decât baia, deoarece el se face cu apă curgătoare.

La ce intervale să facem baie? Trebuie știut că trupul nostru nu are nevoie să fie îmbăiat zilnic. Două băi pe săptămână sunt în general suficiente pentru curățenia generală mai ales iarna.

Numai în cazuri de transpirații abundente cauzate de căldura exterioară sau de exerciții active, băile să se facă zilnic.

Dr. Emanoil Dorna

Precocitatea oamenilor de știință

După Lombroso, Cardan (1501), rudă cu niște nebuni atinși de degenerescență a fost savant la vârsta de 7 ani. La 20 ani a fost rectorul universității din Padua; J. Bignon (1589—1656) a publicat, la vârsta de 10 ani, o comunicare despre Sfântul Pământ, iar la 15 ani, un studiu

despre antichitățile romane; Gas-sendi 1592—1655) citea discursuri la 4 ani; Blaise Pascal, la 12 ani comenta prima carte a lui Euclide; Boerhade (1668—1738) la vârsta de 11 ani, știa grecește și latinește; Linné a fugit din școala primară pentru a se ocupa cu studiul plantelor; Franklin a învățat așa de curând să scrie și să buchiască, în cât nu-și aducea aminte în ce moment al vieții n'a știut să citească;

Vaucasson a inventat roțile dințate, pe când camarazii săi se jucau cu mingea; Mouge, la vârsta de 14 ani, a construit o mașină; Cuvier a fost dintre cei mai precoci copii; Biot a trecut toate clasele cu o ușurință ne mai pomenită și la vârsta de 25 de ani a fost numit profesor de fizică la colegiul Franței; Du-long, la vârsta de 15 ani, a intrat în școala politehnică

JOCURILE

ZIARULUI „UNIVERSUL”

SERIA XI-a

No. 5. — „AI CUI SUNT OCHII?”

Să se indice, în ordine, căror poezi și scriitori români, aparțin acești ochi.

N. B. — Soluțiile se vor trimite după terminarea seriei de 6 jocuri, pe adresa ziarului „Universul”, str. Brezoianu n-r. 23—25, făcând pe- plic mențiunea: „PENTRU JOCURI”.

JOCUL No. 6, VA APARE ÎN „UNIVERSUL”.

Seria XI-a
CUPON PENTRU JOCURI
N-rul 5
27 Ianuarie 1932 „Universul”

ILUSTRATIUNEA ROMANA
CUPON Nr. 5.
JOCURI

GÂNDURI FEMENINE

FEMEILE CARE NU VOR SA MOARA...

Nu știu exact procesul psiho-biologic căruia e supus omul. Chiar de la vreo șaptezeci de ani în sus, omul crede că e mai tare ca moartea.

Suzanne Lenglen la lucru

Până atunci omul trăiește cu grija necunoscutului, dar dacă a pășit dincolo de șaptezeci, s'au terminat toate mecazurile acestea. Un spasm ultim de afirmare a instinctului de conservare, dragostea de viață, sau poate altceva mai adânc și mai puternic, deșteaptă în acești nișori de moarte, dorințe care nu i-au stăpânit poate niciodată, sau în orice caz care nu se mai potrivesc de loc cu vârsta lor venerabilă.

Bătrâna Amelie Robelineks a trecut de mult de mărja aceasta periculoasă și acum, deși ochii ei s'au stins, ea flacăra unei lămpi ce nu mai e alimentată, vrea totuși, cu ori-

ce preț, acum la bătrânețe, să fie bogată, chiar dacă pentru aceasta trebuie să scuture praful unor vechi documente și să solicite darul de vorbă al unui avocat de ispravă.

De curând a murit în America Miss Ella Wendel, uitată de vreme și de

care nu mai are ce spera dela viață. Sau moștenitorii vor să dea iama în agonisirea lui Wendel?...

IARĂȘ CENUȘAREASA...

Poporul a brodat o poveste pe motivul cenușăresii, dar basmul acesta frumos s'a născut dintr'un adevăr, care se întâlnește și astăzi câteodată. Nu e de mult, Conte Krosnovski, un nobil polonez, bogat și cunoscut plecă în Ungaria să-și adune vin pentru pivnițele sale. În sătulețul Egor, contele alege vinurile podgorianului Leistner, voind să le cumpere. Leistner însă avea o fată frumoasă și foarte desghetată, care trata cu negustorii, ori de câte ori venea vremea vânzării vinului. Și tot ea fu aceea care trată și cu Eugen Krosnovski dar cu atâta dibăcie că-l impresionă pe tânărul nobil. De aici până la titlul de contesă nu mai fu prea mult. Conte, deși e unul dintre cei mai bogați nobili ai Poloniei nu ezită să se însoare cu această fetiță din satul ungar, care se dovedise atât de înțeleaptă și care mai presus de toate îi devenise dragă. Și să mai zici că basmele sunt... basme.

D-na Doak, soția secretarului de stat al trezoreriei în Statele-Unite, care a adoptat un papagal, venit din senin, spre a i se așeza pe umăr

SPORTIVELE LUCREAZA

E drept, că de când sporturile au luat așa de mare avânt, de când campionii trebuie să-și dovedească mereu însușirile, am început și noi să credem că singura lor ocupație e numai sportul. Și totuși nu e așa, cel puțin în unele cazuri.

Suzanne Lenglen, campioana franceză de tenis, mănuește tot așa de bine creionul ca și racheta și după cum și-a pus în valoare abilitatea învingând pe teren tot așa în atelierul caselor de modă creiază modele.

fiindcă tocmai aici stă „senzaționalul“, cu care s'au făcut așa de cunoscuți. Nu e de mirare deci dacă le-a venit într'o zi în minte americanilor să facă statistica raportului de bogăție dintre femei și bărbați. Și după cum afirmă „Atlantic Monthly“, o revistă a lor, americancele posedă 40 la sută din averea țării.

Între miliardari sunt și femei ca și bărbați, fără nici o deosebire. Iată o țară în care sub raportul averii femeia stă alături de bărbat.

lume și frumoasa ei avere de un miliard de franci belgieni a fost lăsată în scopuri de binefacere. Dar gestul Miss Ellei a intrat în conflict cu dorința fondatorului acestei averi, Gottlieb Wendel, care a lăsat printr'un act autentic o declarație, prin care nici un urmaș nu are voie să înstrăineze averea. Bani să rămână numai în familia Wendel. Și de acest act vrea să se folosească Amelie Robelineks, spre a-și însuși această formidabilă avere, fiindcă ea este ultima din această familie.

Orice s'ar zice averea e mare lucru, dar ne întrebăm, dacă mai poate ea să renteze pe biata bătrână.

Bătrâna d-nă Amelie Wendel, revendică o moștenire faluloasă

Bine înțeles că cele mai multe dintre aceste modele sunt în legătură cu sportul pe teren.

FEMEIA ȘI PAPAGALUL

Femeia e cicălitoare ca un papagal. Repetă mereu același lucru, invariabil, și în accent și mai ales în conținut. Câteodată e tot așa de mândră, fără rost, ca și vietea asta mică și lipsită de judecată. Numai când e frumoasă și iubitoare, numai atunci poate fi ertată, cum e și papagalul, fiindcă penele lui colorate îi plac și fiindcă îi servește tot așa de nesincer cuvintele de dragoste, învățate dela tine...

TARA FEMEILOR BOGATE

America, e țara statisticilor. Nimic nu rămâne în afara acestei operații, nici chiar cele mai bizare lucruri,

O NOUA CARIERA FEMENINA

De când femeile au intrat și ele în lupta pentru existență, numărul brațelor s'a dublat. Dar pentru ca ocupațiile să se efectueze cât mai bine, s'au produs selecționări, după aptitudini și sex, în toate carierele.

Femeile îndeplinesc ocupații potrivite lor. De pildă pe marile avioane engleze de pasageri, era nevoie de „steward“-ese, femei care să se ocupe de pasagerii suferinzi de răul văzduhului, așa cum pe marile pacheboturi sunt femei cari îngrijesc de cei cari nu pot suporta leagămul valurilor. Cariera aceasta plăcută și ușoară, dar plină de riscuri, e foarte potrivită femeilor.

Un foarte mare număr de fete, din societatea bună londoneză, a răspuns la apelul prin care erau chemate la această muncă.

L. D. N.

Șampionul mondial la curse pedestre, Jules Ladoumegue, cu soția și copilul

ILUSTRATIUNEA ROMÂNĂ

PREȚUL 10 LEI

„ASOCIAȚIUNII”
SIBIU

GRETA GARBO, IN PLIN CARNAVAL

Foto M. G. M.